திராவிடப் பொழில்

திராவிட ஆய்விதழ்

DRAVIDA POZHIL

January - March 2026 Quarterly

The Journal of Dravidian Studies

திராவிடப் பொழில்
திராவிட ஆய்விதழ்
DRAVIDA POZHIL
January - March 2026 Quarterly Vol. 6, Issue: 1
The Journal of Dravidian Studies

Patron
Dr. K.Veeramani
Chancellor

Honorary Editor
Dr. R. Balakrishnan I.A.S.(Rtd)

Editorial Board
Prof. **Dr. M. Naganathan**
Prof. **Dr. P. Jagadeesan**
Prof. **Dr. P. Kalimuthu**
Prof. **Dr. Sp. Thinnappan**
Prof. **Dr. Nam. Srinivasan**
Prof. **Dr. Kannabiran Ravishankar**
Dr. V. Neru
Dr. Soma Ilangovan
Prof **Dr B.R. Veeramani**

Published by
Centre of Excellence for Periyar Thought
Periyar Maniammai Institute of Science and Technology
(Deemed to be University)
Vallam, Thanjavur - 613403
Tamil Nadu, India.

Language
Bi-lingual

Single Issue (India)	Rs.200/-
Annual Subscription (India)	Rs.800/-
Single Issue (International)	$15
Annual Subscription (International)	$50

Designed & Printed at:
PMIST Press
Vallam, Thanjavur - 613403
Tamil Nadu, India.

Tel: (91) 98401 32684
Email: *dravidapozhil@pmu.edu*

Visit our Website at
dravidapozhil.pmu.edu

1. **The Concept of Social Justice in Tamil Society - Antiquity and Its Continuity**
   – *Dr. R.Balakrishnan I.A.S.(Rtd)* 9

2. **Sir John Marshall and the Transformation of Indian Archaeology**
   – *Sundar Ganesan* 25

3. **அனைவருக்கும் கல்வி - சர் தாமஸ் மன்றோவின் (1820-27) கல்விப்புரட்சி**
   – *மு. சங்கையா* 41

4. **பெரியார் என்னும் தத்துவ ஆராய்ச்சியாளர் - பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல என்பது பற்றிய கார்த்திக் ராம் மனோகரன் அவர்களின் வாதம் பற்றிய ஒரு விவாதக் குறிப்பு**
   – *தமிழ் காமராசன்* 53

5. **திராவிட மொழியியல் ஆய்வின் தொலைநோக்குச் சிந்தனையாளர் - பேரா வ.அய். சுப்பிரமணியம்**
   – *அ. சதீஷ்* 59

Foreword from the Editors

The world has become ‘too small’ that it now fits within the palms, thanks to technological innovations. Artificial intelligence is advancing at a remarkable pace, and search engines have begun to guide our pursuit of knowledge. Applications are increasingly becoming capable of understanding human thoughts.

The new and vast field of Artificial Intelligence is evolving to encompass reasoning, knowledge generation, planning, learning, natural language processing, and computer vision. Researchers are refining the technologies by integrating problem-solving methods such as artificial neural networks with approaches based on statistics, probability, and economics. It is a huge technological revolution.

The structures and mythical narratives advanced by our Puranas and Itihasas flourished only by selectively making the knowledge available to some and denying the same to others, and sometimes through the instruments of boons, curses, and remedies.

Today, we are standing on the brink of a new technological revolution. Whether we like it or not, these advancements are unstoppable. Every scientific and technological breakthrough inevitably carries its own unintended side effects. On this, there can hardly be any difference of opinion. Social media has become yet another manifestation of this phenomenon. These platforms and applications, which the younger generation navigates with remarkable ease, have become an inseparable and inescapable part of our everyday life.

The intellectual world, however, is acutely aware that this is a double-edged sword. In contemporary global politics, this virtual and illusory realm, with its unrestricted flow of information, misinformation, and carefully orchestrated propaganda, can easily draw us into its orbit. Yet, for all that appears new, this is, in truth, a path we have travelled before. Did not our Puranas, epics, and mythical narratives spread to every corner of India and become deeply embedded in our collective consciousness? What technology existed then to accomplish this?

It is, therefore, the understanding that ‘the past is what passes us by, time and again’ that must guide us. And it surely will.

The only way out is to promote rational thinking and build greater awareness. At this juncture, a Kural written by Thiruvalluvar more than two thousand years ago comes to mind:

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (குறள் - 423)

It means that true wisdom lies in examining an idea and understanding its real meaning, regardless of who says it or from whom it is heard.

In the Indian context, Tamil society has long been regarded as a knowledge-based one. Social justice has been the foundation of our collective consciousness. However, at one stage in history, this consciousness and commitment to social justice and the virtue of sharing suffered a major setback.

It was against this backdrop that the Dravidian movement, led by Thanthai Periyar, together with his rationalist thought and initiatives for social justice, made a profound impact on our social life. Now, Periyar's ideas have once again become an important subject of discussion, and we have a responsibility on our shoulders to take his thoughts on social justice and present them from an analytical perspective in different languages.

With this objective, the Centre of Excellence for Periyar Thought at Periyar Maniammai Institute of Science and Technology (Deemed to be University), Vallam, Thanjavur district, has been publishing the research journal Dravida Pozhil since 2021 under the able guidance of Asiriyar Thiru K. Veeramani.

Recently, Asiriyar K. Veeramani invited me to take up the responsibility of serving as the Honorary Editor of this journal. I accepted the suggestion with great happiness and consider it an honour. In the days ahead, Dravida Pozhil will continue to publish articles in both Tamil and English by eminent scholars, researchers, and writers. While maintaining a strong academic approach, the journal will remain firmly rooted in its ideological ground and in the principles of social justice.

This issue carries this editorial along with new articles by various researchers.

Dr. M. Sangaiya's article examines the educational reforms introduced by Sir Thomas Munro during his tenure as the Governor of the Madras Presidency. At a time when education remained the exclusive privilege of a small section of society, Munro worked with the objective of making it accessible to all. The principles he advocated for public education, mother-tongue instruction, and reforms in educational administration later laid the foundation for the expansion of education in South India.

Sundar Ganesan examines, in his article, the role of Sir John Marshall in transforming Indian archaeology into a more systematic and scientific discipline through his inquisitive vision and quest for truth. His article further explores how Marshall's discovery and announcement of the Indus Valley Civilisation pushed Indian history back to the pre-Vedic period and shattered the belief that the indigenous peoples of the Indian subcontinent were incapable of creating an advanced civilisation of their own. This reason alone is enough to celebrate John Marshall.

Through his article, Sathish pays tribute to Professor V.I. Subramaniam, one of the foremost scholars of Dravidian linguistics. V.I. Subramaniam was not merely an academic but also a visionary and an institution-builder. His contributions to

comparative linguistics, lexicography, cultural history, and Dravidian studies have shaped the intellectual journeys of generations of researchers.

Tamil Kamarajan, in his article, attempts to answer an intriguing and important question: Was Periyar a philosopher? The increasing attention of scholars towards Periyar has led to different and newer interpretations of his ideas. It is against this backdrop that the article seeks to examine the philosophical foundations of Periyar's critiques of religion, caste, power, and knowledge, rather than approaching him merely as a social reformer or political activist.

I, too, have contributed an article to this issue. Titled ‘The Antiquity and Continuity of Social Justice in Tamil Society,’ it examines how the idea of social justice was understood in ancient Tamil society and how its continuity is reflected in the welfare policies of modern Tamil Nadu.

It is the earnest wish of the editorial board that Dravida Pozhil should publish articles in both Tamil and English by distinguished researchers and writers. We believe that this will enable the journal to consistently uphold its standards of research and its intellectual depth. The Dravida Pozhil editorial board warmly looks forward to the cooperation and support of scholars, researchers, and writers in this endeavour.

Finally, I appeal to our readers to support Dravida Pozhil by subscribing to the journal. The price of a single issue in India is ₹200, while the annual subscription is ₹800. Readers outside India may purchase a single issue for US$15 or subscribe annually for US$50. Your modest contribution will certainly strengthen our collective endeavour to nurture research and promote meaningful public discourse.

Editorial Team

Honorary Editor :

- Dr. R.Balakrishnan I.A.S.(Rtd)

The Board of Editors :

- Prof. Dr. M. Naganathan
- Prof. Dr. P. Jagadeesan
- Prof. Dr. Sp. Thinnappan
- Prof. Dr. P. Kalimuthu
- Prof. Dr. Nam.Srinivasan
- Prof. Dr. Kannabiran Ravishankar
- Dr. V. Neru
- Dr. Soma Ilangovan
- Prof. Dr. B.R. Veeramani

ஆசிரியர் குழுவின் முகவுரை

உலகம் சுருங்கி உள்ளங்கைக்கு வந்துவிட்டது. கணினி அறிவியலின் பரந்த கிளையாகச் செயற்கை நுண்ணறிவு வெகுவிரைவாக வளர்ந்து வருகிறது. மேம்பட்ட வலைத்தேடு பொறிகள் நம்மை வழிநடத்தத் தொடங்கிவிட்டன. மனிதர்களின் பேச்சைப் புரிந்துகொள்கின்றன செயலிகள்.

பகுத்தறிவு, அறிவு உருவாக்கப்படுத்தல், திட்டமிடல், கற்றல், இயற்கை மொழிச் செயலாக்கம், புலக்காட்சி தானியங்கி ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி வளர்கிறது செயற்கை நுண்ணறிவு என்ற புதிய பெருந்துறை. கணித உகப்பாக்கம், முறையான தருக்கம், செயற்கை நரம்பியல் வலைப்பின்னல் போன்ற சிக்கல் தீர்வு முறைகளையும் புள்ளியியல், நிகழ்தகவு, பொருளியல் சார்ந்த முறைகளையும் தழுவி செயற்கை நுண்ணறிவை ஒருங்கிணைத்து வருகிறார்கள் ஆராய்ச்சியாளர்கள். இது ஒரு மாபெரும் தொழில்நுட்பப் புரட்சி.

தகவல்களை அளித்தல், மறுத்தல் என்ற சாத்தியங்களைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தியே செழித்துள்ளன புராண இதிகாசப் புனைகதைகளும் கட்டமைப்புகளும். நாம் இப்போது ஒரு புதிய தொழில்நுட்பப் புரட்சியின் விளிம்பில் நிற்கிறோம். இதை யாருடைய விருப்போ வெறுப்போ தடுத்து நிறுத்தப்போவதில்லை. எந்தப் புதிய அறிவியலும் தொழில்நுட்பமும் அதற்கான பக்கவிளைவுகளையும் உள்ளடக்கியதே. இதில் மாற்றுக்கருத்திற்கு இடமில்லை. இதன் இன்னொரு முகமாகச் சமூக ஊடகங்கள் உருப்பெற்றுள்ளன. இளந்தலைமுறை மிக எளிதாகக் கையாளும் இந்த ஊடகங்களும், செயலிகளும் வாழ்வின் தவிர்க்கமுடியாத தப்பிக்கமுடியாத ஓர் அங்கமாக மாறிவருகிறது.

ஆனாலும் இது ஒரு இருமுனைக் கத்தி என்பதையும் அறிவுலகம் உணர்ந்தே இருக்கிறது. சமகால உலக அரசியலில் இந்தக் கட்டற்ற தகவல் பரிமாற்றம் தவறான தகவல்களாலும் பரப்புரைகளாலும் திட்டமிட்டுக் கட்டமைக்கப்படும் அபாயம் கொண்ட இந்த மெய்நிகர் மாய உலகம் நம்மை எளிதில் தன்வசப்படுத்திக் கொள்கிறது. ஆனாலும் இவையெல்லாம் புதியது போலத் தோன்றினாலும் உண்மையில் நாம் கடந்துவந்த பாதை தான். நமது புராணங்களும், இதிகாசங்களும், புனைகதைகளும் இந்தியாவின் மூலை முடுக்குகள், இண்டு இடுக்குகளில் புகுந்து பொதுப்புத்தியில் குடியேறிவிடவில்லையா? அப்போது என்ன தொழில்நுட்பம் இருந்தது?

எனவே "கடந்த காலம் தான் நம்மைக் கடந்து செல்கிறது மீண்டும் மீண்டும்" என்ற புரிதலே நம்மை வழிநடத்தவேண்டும். வழிநடத்தும்.

இன்றையச் சூழலில் பகுத்தறிவோடு சிந்திக்கும் திறனும், விழிப்புணர்வும் அடிப்படைத் தேவையாகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருவள்ளுவர் எழுதிய குறள் நினைவுக்கு வருகிறது:

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (குறள் – 423)

அதாவது, எந்தவொரு கருத்தை யார், எவரிடமிருந்து கேட்டாலும் அதை அப்படியே நம்பாமல் உண்மைத் தன்மையை ஆராய்ந்து தெளிவதே சிறந்த அறிவுடைமையாகும்.

இந்தியச் சூழலில், தமிழ்ச் சமூகம் அறிவுசார் மரபைக் கொண்ட சமூகமாக நீண்ட காலமாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. சமூகநீதிதான் இந்த அறிவுசார் மரபைக் கொண்ட தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றிய கூட்டுணர்வின் அடித்தளமாக இருந்து வந்துள்ளது. எனினும், வரலாற்றின்

ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் இந்தச் சமூக நீதித் தன்னுணர்வு மற்றும் அதன் அடித்தளமான பகிர்தல் அறம் பெரும் பின்னடைவைச் சந்தித்தது.

இந்த நிலையில்தான், தந்தை பெரியார் தலைமையில் முன்னெடுக்கப்பட்ட திராவிட இயக்கமும் அவரது பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளும் சமூகநீதியை நோக்கிய செயல்பாடுகளும் நமது சமூக வாழ்வில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. பெரியாரின் சிந்தனைகள் தற்போது கூடுதலாகப் பேசுபொருளாகியிருக்கும் சூழலில் சமூக நீதி சார்ந்த சிந்தனைகளை ஆய்வு நோக்கிலும் பல்வேறு மொழிகளிலும் முன்னெடுத்துச் செல்லும் கடமை நமக்கிருக்கிறது.

இந்த நோக்கத்தைச் செயலாக்கும் வகையில் ஆசிரியர் கி. வீரமணி அவர்களின் ஆற்றல்மிகு வழிகாட்டுதலின் கீழ் தஞ்சாவூர் மாவட்டம் வல்லத்தில் இயங்கி வரும் பெரியார் மணியம்மை அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தின் (நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்) பெரியார் சிந்தனை உயராய்வு மையம் சார்பில் 2021ஆம் ஆண்டு முதல் திராவிடப் பொழில் ஆய்விதழ் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது.

அண்மையில், இவ்விதழின் கௌரவ ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்குமாறு ஆசிரியர் கி. வீரமணி அவர்கள் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். இந்த அழைப்பை நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடனும் பெருமையுடனும் ஏற்றுக்கொண்டேன். இனிவரும் காலங்களிலும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சிறந்த அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரின் ஆக்கங்களை திராவிடப் பொழில் தொடர்ந்து வெளியிடும். ஆய்வுகளின் தரத்தை உறுதியாகக் கடைப்பிடிக்கும் அதேவேளையில் சமூகநீதியையும் திராவிடச் சிந்தனையின் அடிப்படைக் கொள்கைகளையும் மையமாகக் கொண்ட தனது கருத்தியல் நிலைப்பாட்டிலும் இந்த இதழ் உறுதியாக நிற்கும்.

இவ்விதழில், ஆய்வாளர்களின் புதிய கட்டுரைகளுடன் இத்தலையங்கமும் இடம்பெற்றுள்ளது. முனைவர் மு. சங்கையா எழுதியுள்ள கட்டுரை, சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநராகப் பணியாற்றிய சர் தாமஸ் மன்றோ மேற்கொண்ட கல்விச் சீர்திருத்தங்களை ஆராய்கிறது. கல்வி என்பது சமூகத்தின் ஒரு குறுகிய மேம்பட்ட பிரிவினருக்கே உரியதாக இருந்த காலகட்டத்தில் அனைத்துத் தரப்பினருக்கும் கல்வி சென்றடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அவர் செயல்பட்டார். பொதுக் கல்வி, தாய்மொழி வழிக் கல்வி, கல்வி நிறுவனங்களின் நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்கள் ஆகியவற்றில் அவர் வலியுறுத்திய கொள்கைகள் பின்னாளில் தென்னிந்தியாவில் கல்வி வளர்ச்சிக்கான அடித்தளமாக அமைந்தன.

சுந்தர் கணேசனின் கட்டுரை, இந்தியத் தொல்லியலை ஒழுங்குமுறையுடனும் அறிவியல் அடிப்படையுடனும் கூடிய ஒரு துறையாக மாற்றியமைத்ததில் சர் ஜான் மார்ஷலின் தொலைநோக்குப் பார்வையும் அர்ப்பணிப்பும் வகித்த பங்கை விளக்குகிறது. மேலும், சிந்துவெளி நாகரிகத்தை மார்ஷல் அவர்கள் அடையாளம் கண்டு உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம் இந்திய வரலாறு வேத காலத்திற்கு முற்பட்டது என்கிற உண்மை வெளிப்பட்டதையும் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் பூர்வகுடி மக்கள் நாகரிகமற்றவர்கள் என்ற நீண்டகால நம்பிக்கை சிதறடிக்கப்பட்டதையும் இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது. ஜான் மார்ஷலை நாம் நினைவுகூரவும் கொண்டாடவும் இந்த ஒரு காரணமே போதுமானதாகும்.

திராவிட மொழியியலின் தலைசிறந்த அறிஞரான பேராசிரியர் வ. அய். சுப்பிரமணியத்தின் நினைவு நூற்றாண்டில் சதீஷ் தனது கட்டுரையின் மூலம் பொருத்தமான அஞ்சலி செலுத்தியிருக்கிறார். வ.அய்.சுப்பிரமணியம் ஒரு கல்வியாளர் மட்டுமல்ல; பல நிறுவனங்களை உருவாக்கிய சிந்தனையாளர். ஒப்பீட்டு மொழியியல், அகராதியியல், பண்பாட்டு வரலாறு, திராவிடவியல் ஆகிய துறைகளில் அவர் ஆற்றிய பங்களிப்புகள் பல தலைமுறை ஆய்வாளர்களின் அறிவுப் பயணத்தை வடிவமைத்துள்ளன.

'பெரியார் ஒரு தத்துவவாதியா?' என்ற முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேள்விக்கு தனது கட்டுரையில் விடையளிக்க முயல்கிறார் தமிழ் காமராசன். அண்மைக் காலமாக பெரியாரை நோக்கிய கல்வியியல் ஆர்வம் அதிகரித்து வருவதால், அவரது சிந்தனைகள் பல புதிய கோணங்களில் மறுவாசிப்புக்குட்படுத்தப்படுகின்றன. அந்தப் பின்னணியில், பெரியாரை வெறுமனே ஒரு சமூகச் சீர்திருத்தவாதியாகவோ அரசியல் செயற்பாட்டாளராகவோ அணுகாமல், மதம், சாதி, அதிகாரம், அறிவு ஆகியவற்றின் மீதான அவரது விமர்சனங்களின் தத்துவ அடித்தளத்தை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இவ்விதழில் நானும் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். 'தமிழ்ச் சமூகத்தில் சமூகநீதியின் தொன்மையும் தொடர்ச்சியும்' என்ற தலைப்பிலான அக்கட்டுரை, பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் சமூகநீதி எவ்வாறு புரிந்துகொள்ளப்பட்டது என்பதையும், அதன் தொடர்ச்சி தற்கால தமிழ்நாட்டின் நலத்திட்டக் கொள்கைகளில் எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது என்பதையும் ஆராய்கிறது.

திராவிடப் பொழில் இதழில் சிறந்த ஆய்வாளர்கள், எழுத்தாளர்களின் தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் இடம்பெறவேண்டும் என்பது ஆசிரியர் குழுவின் பெருவிருப்பமாகும். இதன் மூலம் திராவிடப் பொழிலின் ஆய்வுத் தரத்தையும் அறிவுசார் செறிவையும் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்த முடியும் என நம்புகிறோம். இந்த முயற்சிக்கு அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகிய அனைவரின் ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் திராவிடப் பொழில் ஆசிரியர் குழு அன்புடன் எதிர்நோக்குகிறது.

இறுதியாக, திராவிடப் பொழில் இதழுக்கு சந்தாதாரராக இணைந்து ஆதரவளிக்குமாறு வாசகர்களை அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தியாவில் ஒரு இதழின் விலை ரூ.200; ஆண்டு சந்தா ரூ.800 என நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. வெளிநாட்டு வாசகர்கள் ஒரு இதழை 15 அமெரிக்க டாலர்களைக் கொடுத்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்; அல்லது 50 அமெரிக்க டாலரை செலுத்தி ஆண்டு சந்தாதாரராக இணைந்துகொள்ளலாம். உங்களது பங்களிப்பு, ஆய்வுகளையும் கருத்தாழமிக்க பொதுவெளி உரையாடலையும் வளர்த்தெடுக்கும் எங்களின் கூட்டு முயற்சிக்கு உறுதியாக வலுச்சேர்க்கும்.

மதிப்புறு ஆசிரியர் :

- *முனைவர் இரா.பாலகிருஷ்ணன் அய்.ஏ.எஸ். (ஓய்வு)*

ஆசிரியர் குழு :

- *பேரா. முனைவர் மு.நாகநாதன்*
- *பேரா. முனைவர் பெ.ஜெகதீசன்*
- *பேரா. முனைவர் சுப.திண்ணப்பன்*
- *பேரா. முனைவர் ப.காளிமுத்து*
- *பேரா. முனைவர் நம்.சீனிவாசன்*
- *பேரா. முனைவர் கண்ணபிரான் இரவிசங்கர்*
- *முனைவர் வா.நேரு*
- *மரு. சோம.இளங்கோவன்*
- *பேரா. முனைவர் பி.இரா.வீரமணி*

Life would go on as usual even if religions, gods and temples do not exist. They are not at all indispensable. Unless you people discard them, social transformation cannot take place even for another hundred years. Our speech and shriek cannot bring about the desired change. Discarding religion, god and temples would not affect us under any circumstance.

Let us be inspired by Russia. Religion, god and temples do not exist there. Little children would ask us – "God? Who?" – because Russians enjoy an egalitarian society. They do not have two classes like "haves" and "have-nots". People lead a dignified life there because there are no discriminations. No one is considered superior or inferior to anyone in Russia. The advancement of Russians was caused by this widespread rationalist attitude. Almost all the world countries have progressed through learning, intellect and unfathomable knowledge but we are still existing like barbarians. Our minds operate on the lowest level of intellect. It is high time we woke up and vitalised ourselves.

THANTHAI PERIYAR –'Viduthalai' -12th June 1973

However good a Constitution may be, it is sure to turn out bad because those who are called to work it, happen to be a bad lot. However bad a Constitution may be, it may turn out to be good if those who are called to work it, happen to be a good lot…

...The Constitution can provide only the organs of State such as the Legislature, the Executive and the Judiciary. The factors on which the working of those organs of the State depends are the people and the political parties they will set up as their instruments to carry out their wishes and their politics."

Dr. B.R. AMBEDKAR final speech in the Constituent Assembly,dated Nov 25,1949.

THE CONCEPT OF SOCIAL JUSTICE IN TAMIL SOCIETY - ANTIQUITY AND ITS CONTINUITY

Dr. R.Balakrishnan I.A.S.(Rtd)

Abstract:

This article explores the idea of social justice in Tamil society by tracing its roots from the Sangam Literature and archaeological discoveries to contemporary welfare policies in Tamil Nadu. Drawing evidence from these aforementioned resources, this article demonstrates how concepts such as equitable distribution of resources, universal access to education, women's economic participation, and social mobility were present in early Tamil society. The study also highlights the setbacks of these ideals, primarily caused by rigid hierarchies in the medieval period, as well as the revival of egalitarian values through the Dravidian movement.

It examines the role of modern Tamil Nadu's welfare policies, including reservation, universal healthcare, educational assistance, women-centric schemes, and social security programmes, and positions them as contemporary expressions of these historical values. By connecting literary traditions, archaeological evidence, and modern governance, the article presents Tamil Nadu as a significant case study in the pursuit of social justice.

Keywords: *Social Justice, Sangam Literature, Tamil Society, Dravidian Movement, Reservation Policy, Educational Equity, Women's Empowerment, Welfare State.*

Introduction

What is social justice? How to define it without sounding rhetorical? What comes to mind is the statement of John Rawls: "Justice is the first virtue of social institutions." Not merely because this short statement connects the concepts of social institutions and justice, but because it consciously identifies the idea of justice as the first virtue of

social institutions, whether primitive or modern.

The concept of social justice evolved continuously across different eras and lenses. Anthropologically, it originated and progressed from small-scale tribal reciprocity to managing diverse, globalized identity structures. Socially and culturally, it moved from the idea of basic legal equality to advocating for fair resource distribution in a digital, capitalist world. The idea of social justice had a strong economic undercurrent, and distributive justice has been its major concern at every stage. In simple terms, social justice is innately, essentially, the equitable distribution of opportunities, wealth and privileges within a society. Its foundational core is human dignity, ensuring equal rights and worth. But it is largely an ideal, a goal. The path to social justice has always been difficult.

Tamil Nadu is a front-runner in certain areas of governance in India—as the performance indicators speak loudly and clearly. These include widespread healthcare access, high educational enrolment, industrial workforce diversity, robust social safety nets and female economic empowerment.

In terms of universal access in Public Healthcare Infrastructure, Tamil Nadu ranks among the top Indian states in the NITI Aayog Health Index. The state has achieved some of the lowest Infant Mortality Rates (IMR) and Maternal Mortality Rates (MMR) in India. Nearly 100% of births happen in medical facilities, ensuring safe childbirth for all caste and income groups. Tamil Nadu leads India with a Gross Enrolment Ratio (GER) in higher education of nearly 47%, which is double the national average. High enrolment is driven directly by a comprehensive 69% reservation policy that ensures marginalized communities access professional courses, and this has made the classrooms in Tamil Nadu more inclusive.

A vast network of affordable government arts, science, and engineering colleges prevents urban-rural educational divides in the field of education. This is not a small achievement.

In the field of Industrialization, the state boasts the highest number of factories and the largest factory workforce in India. The Entrepreneurial Diversity achieved in Tamil Nadu is remarkable. Tamil Nadu has the highest number of Micro, Small, and Medium Enterprises (MSMEs) owned by Scheduled Caste (SC) entrepreneurs in the country. Industrial hubs are spread across tier-2 and tier-3 cities like Coimbatore, Tirupur, and Hosur, indicative of decentralized growth, preventing wealth concentration in a single capital city.

Considering public welfare schemes as Rights or Entitlements is something new to the Indian mindset. The Mid-day Meal Scheme was pioneered by Tamil Nadu. All successive governments have added some value to this, and the scheme was, a few years

back, upgraded to include breakfast, dramatically improved school retention and eliminated classroom hunger.

Universal PDS is another classic example. Unlike target-based systems in other states, Tamil Nadu's universal Public Distribution System supplies subsidised food to every citizen, eliminating basic survival disparities. Likewise, free bus travel for women has drastically cut commuting costs, expanding their access to work and education.

Women's Economic Empowerment is another key aspect of Tamil Nadu's growth story. Tamil Nadu employs nearly half of all women working in India's organized manufacturing sector. Early legal reforms giving equal inheritance rights to women laid the groundwork for structural gender equality. The massive Pudhumai Penn and Magalir Thittam initiatives have institutionalized financial independence for millions of rural women.

But the core objective of this article is to investigate what is unique about Tamil society, its culture and values that made such reforms possible and universally acceptable. However, before tracing the roots of concepts such as social justice, the spread of education across sections of society, the role of women in the formal economy in the ancient Tamil texts and archaeological findings, we may touch upon developments during the last century which resulted in an appreciable model of development.

The Justice Party, also known as the South Indian Liberal Federation, was a major political party in British India's Madras Presidency. It was founded on 20th November 1916, to represent non-Brahmin communities and challenge the prevailing Brahmin dominance in government jobs and education. Periyar launched the Self-Respect Movement in 1925 with the prime objective of democratizing knowledge. He took an informed position that true independence required liberating the intellect (Arivu Vidutalai) from religious and caste-based monopolies. In 1920, the Justice Party won the elections (the first under the Montague-Chelmsford reforms) and formed the government in the Madras Presidency and introduced the landmark Communal Government Order (G.O.) of 1921, pioneering the concept of caste-based reservations in administration and education. This order was a landmark moment. This relentless emphasis on breaking elite educational monopolies is why Tamil Nadu implements a 69% reservation model, the only state to do so. This long-standing policy has engineered a nationwide-leading 47% Gross Enrolment Ratio (GER) in higher education, making colleges universally accessible to the masses instead of an elite few. Thus, the achievement of Tamil Nadu in spreading education, breaking monopoly and addressing the issue of urban-rural divide is not an overnight development.

One such example is the abolition of the Devadasi System and Women's

Economic Empowerment. For the Dravidian Movement, gender equality was not a secondary goal, but an inescapable prerequisite for social justice. Alongside leaders like Dr. Muthulakshmi Reddy and Moovalur Ramamirtham Ammaiyar, Periyar fiercely championed the elimination of the Devadasi system (temple-dedication rituals that degenerated into systemic exploitation). The movement used its publications, such as Kudi Arasu, to demand radical shifts—female property ownership, legal divorce, and reproductive autonomy. This systematic dismantling of patriarchal institutions directly produced the workforce dynamics of modern Tamil Nadu. The state currently employs nearly 43% of all women working in India's organized manufacturing sector. This remarkable achievement has its roots in the pioneering efforts of the Dravidian movement. Landmark welfare schemes—such as the Pudhumai Penn monthly stipend for girl students and free state bus transit—are direct policy lineage from Periyar's core philosophy that financial autonomy is essential to self-respect.

Delinking rituals from Legal Rights is another area of the progressive social initiative Periyar spearheaded. In 1925, Periyar introduced Self-Respect Marriages (Suyamariyathai Thirumanam). These were weddings conducted completely without Brahmin priests, Sanskrit rituals, or dowries, often prioritizing inter-caste and widow remarriages to explicitly challenge caste hierarchy. In 1967, when the first Dravidian party took state power under C.N. Annadurai, its very first legislative act was to pass the Hindu Marriage (Tamil Nadu Amendment) Act, granting full legal validity to priest-less Self-Respect marriages. This set a powerful legal precedent within India—the secular state could validate human unions based purely on mutual consent, bypassing entrenched traditional hierarchies.

One more case study could be from the Public Health front. One can confidently say that there is no match for Tamil Nadu when it comes to Public Health infrastructure and service. Health care is almost considered an entitlement. One can choose high-end private sector health care facilities. No doubt, Chennai has emerged as the Health Care Capital of India and Health Care Tourism, as foreign patients come to Chennai for treatment and also visit some tourist sites. The government sector health care infrastructure of Tamil Nadu is a role model.

Universalism is the keyword over the old notion of charity. How could this be a possibility? The South Indian movement strongly rejected the concept of caste-based destiny and religious charity, replacing them with a framework of universal citizen rights. Periyar’s rationalism dictated that bodily health, nutrition, and physical well-being were material realities that the public sphere had to safeguard, rather than leaving them to religious philanthropy. This

foundational philosophy explains why Tamil Nadu rejected the "targeted" or means-tested welfare models common across many Indian states. Instead, it built a universal Public Distribution System (PDS) and a robust public healthcare network where medical treatments and food security are guaranteed universally, preventing the stigmatization of marginalized groups. This has resulted in measurable achievements, as pointed out at the outset. The state has achieved some of the lowest Infant Mortality Rates (IMR) and Maternal Mortality Rates (MMR) in India. Nearly 100% of births happen in medical facilities, ensuring safe childbirth for all caste and income groups.

Then a question arises naturally whether this focus on “Social Justice” is a post-European concept (probably due to exposure to Western education and thoughts) or whether it had ancient roots in the context of Tamil culture and sociology? The answer is that it had its ancient roots deeply embedded in the collective consciousness of Tamils.

Spread of Education

The ancient literary sources help in explaining the spread and primacy of education from a social, political and governance point of view. This is reflected in the concepts of knowledge-based society, knowledge-based economy and knowledge-based governance.

Having seen the evidence of elite-dominated social order in medieval times, it is nothing but natural to entertain a question in our minds whether the lofty ideal of primacy for education and education for all sections of society– advocated by Sangam's texts was an unverified imagination or expectation.

The author of the below mentioned Sangam poem, being a Pandya king himself is quoted with the title *“Aryapatai Katanta Nedunchezhiyan”* – meaning “one who crossed the Aryan army” – his statement has to be taken seriously and verified, because it sounds like announcing an “Education Policy” of his times or his government which was contradictory to the norms prevailed elsewhere, particularly the northern parts of the Indian subcontinent.

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற்று உள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனம் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
அறிவுடை யோன்ஆறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே.

(Purananuru 183)

This Tamil king, *Nedunchezhiyan,* appears untouched by such regressive influences of birth-based discrimination. Instead, he invites people from all walks of life to pursue education.

Even if someone could not afford a tutor, he encouraged them to pay through labor and learn whatever they could. He also advised his subjects to remain humble before their teachers

and to compensate them fairly. The most striking aspect of the poem is its assertion that social status is not inherited by birth but earned through wisdom and knowledge.

To support this argument, the king says that even a mother with multiple children would not necessarily value the eldest the most, but rather the one who was the most educated. Likewise, he states that even kings would seek the counsel of learned individuals, and that a person from a lower caste could be sought after by those of the forward caste if they attained education. No classical literary tradition could have afforded to make such an explicit and bold statement, which was absolutely antithetical to the northern Brahmanical traditions. What is celebrated here is not the distinction created by birth, but the distinction created by learning and wisdom.

No literature can match Thiruvalluvar, who declared: “Education is the only indestructible wealth. All other material riches are not true wealth.” He further stated that an unlearned person, even if born into a prestigious or "upper" family, possesses no real value or dignity compared to a person from a "lower" family who has acquired education. True nobility is determined by education, not by the circumstances of birth. This idea clearly shows continuity in the thought process.

However, over the centuries, society became increasingly rigid. Under the oppressive caste system, education and dignified employment were denied to many communities. This long history of exclusion enabled certain communities, particularly the forward castes, to accumulate significant social and economic power, while others remained trapped in marginalization and poverty. Then came the changes over the last 100 years, which have resulted in Tamil Nadu emerging as a leading state in education, which we have already discussed.

If someone considers the above lines from Sangam literature or Thirukkural to be a lofty ideal proposed, they are mistaken. There are archaeological excavations that endorse the primacy of education.

Graffiti, Common People’s Writing

There are certain personal names mentioned in Sangam texts that are also found inscribed in Tamili scripts on pot sherds excavated at Sangam Age archaeological sites in Tamil Nadu. Names of certain Tamil rulers and places are also found inscribed in Early Tamil (Tamili) epigraphy from different parts of Tamil Nadu. What does it mean? Who could have written the names on earthen pots used in Sangam Age households? Either a pot maker or one who purchased the pot and used it. Both were among the ordinary members of the then society. These were not the State-sponsored “inscriptions” where one can assume the role of certain elites and professional scribes. The Tamili-

inscribed pottery is certainly indicative of the spread of literacy at the grassroots. Look at the number of women poets who wrote poems included in the Sangam corpus. Look at the occupation patterns of so many Sangam poets as revealed by the epithets and identity markers revealed as parts of their personal names. People who belonged to various segments of society and who pursued various kinds of occupations for their livelihood have written numerous poems included in the Sangam corpus.

There are numerous ‘undeciphered markers” known as graffiti which appear in pottery found in archaeological sites of Tamil Nadu, including Keeladi, Kodumanal, Arikamedu, and numerous other places. They do not simply seem to be a form of abstract markings or signs, but a significant means of communication among common people. It was noted that several graffiti found in Tamil Nadu are parallel to the signs of the Indus Valley Civilization. Many of these marks match the Indus signs, indicating the continuity of sign usage and communication over an extended period.

Principles of Social Justice and Voice for the Voiceless

From the Sangam age to the present day, our Tamil society has continuously attempted different forms to ensure social justice in education, employment, and social status. The idea of four-way division (caturvarna) and categorizing different segments of society under one of these four varnas, birth-based exclusion, and keeping certain segments of society as ‘outcastes’ was a dominant feature of Indian society as a whole. In ancient Tamil society as well, this concept started raising its head slowly at some point in time, and we have evidence to that effect from within the Sangam texts themselves. But what is more important is the response Tamil society was giving to this new idea of caste. The 24th Poem of *Purananuru,* composed by *Mangudi Kizhar,* perfectly puts forth a counter viewpoint. The poem lists four flowers, four foods, and four segments of people, and none of the flowers and foods represent an idea of rootedness. The “four foods” listed are millets and cereals—not rice. Rice was well-known and a celebrated food grain even at the time of the Sangam Age. But this poet refuses to portray rice, neither as an important “four foods” nor as an object of offering to the “God” of Tamil society, which was nothing other than the set-up stone *(Natukal)* established in honor of the clan hero who gave up his life to defend his people.

…துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்று
இந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை; …

In these lines, *Mangudi Kizhar* speaks about the “principal clans” in his view, which were *Thudiyan, Panan, Paraiyan,* and *Kadamban.* Importantly, several of these are linked with music and performance practices. In today’s context, these clans are oppressed, and few are listed as scheduled castes.

The other important lines from the same poem reads:

கல்லே பரவின் அல்லது
நெல்உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே.

These verses of *Mangudi Marutan* indicate that the ancient Tamil people did not worship gods to whom paddy offerings were made, but instead worshipped hero stones erected in memory of the bravest heroes who died on the battlefield. It might not be claimed that ancient Tamil society was "casteless" and free from "hierarchy"– but certainly consider this as an effective articulation of the voice of the voiceless, a sort of cultural politics!

Distributive Justice

One of the other important principles of social justice is distributive justice – equal distribution of resources and rewards.

Interestingly, Tamil literature from the later Sangam period reflects the theme of injustice and inequity. In *Paripadal,* poet *Kaduvan Ilaveyinanar* writes about *Thirumal* and the popular episode of Parkadal.

…. நின் புகழ் உருவின, கை;
நகை அச்சாக நல் அமிர்து கலந்த
நடுவுநிலை திறம்பிய நயம் இல் ஒரு கை,
இரு கை மாஅல்!…

The poem refers to the myth in which Devas and Asuras together churn the ocean to obtain the elixir of immortality. Yet when the elixir emerges, it is ultimately distributed only to the Devas. In these lines, the poet appears to criticize the partiality shown in the distribution of the elixir, describing one of *Thirumal's* hands as unjust for failing to maintain fairness between the two sides.

A literal or symbolic reading of these verses will show that ancient Tamil literature had always implied distributive justice and had the confidence to challenge unequal distribution and moral partiality, even from God himself.

The ancient Tamil social value system clearly recognizes hunger as a disease and, above all, poverty as a social injustice and failure of governance. The term *'Pacipini Maruthuvan Illam' in Purananuru* 173 (literally, the house of the doctor who cures the disease of hunger by distributing food") is a thought-provoking one.

Economic Role of Women in the Sangam Era

In the Sangam period, women from all walks of life enjoyed better rights not merely in name, but in practice as well. From protecting the family to engaging in trade and even participating in war, there were very few restrictions on what women could or could not do. The social climate of the time further enabled the advancement of women in various aspects of life.

Between the Sangam age and the contemporary period lies a long phase in history during which women were often treated as secondary to men under the influence of rigid religious structures. Women's movements and

choices became closely tied to ideas of family honour. Though traces of such attitudes still survive in some sections of society, Sangam literature presents a different picture, one in which women were recognized as equals and actively participated in the economic life of their families and communities without hesitation.

Maduraikkanchi, one of the important works in the Sangam corpus, describes elderly women entrepreneurs engaged in trade, selling various goods in the busy bazaars of Madurai city.

There are older women of fine beauty, with
long braids of white hair that resemble
the white conches of the vast ocean,
carrying in beautiful bowls, fragrant flowers
and goods desired by the people.

(410, Maruthan Ilanaganar, Maduraikkanchi)

In the same poem, the poet introduces us to a woman shopkeeper who works till late at night at her shop and sleeps inside the same shop, wearing her jewels.

பணிலம் கலி அவிந்து அடங்க காழ் சாய்த்து,
நொடை நவில் நெடுங்கடை அடைத்து மடமதர்
ஒள்ளிழை மகளிர் பள்ளி அயர

(625, Maduraikkanchi)

Besides depicting the scenes of nightlife of an ancient city, these lines convey the safety and security ensured by the rulers of the time.

In *Natrinai* 118, poet Perunkadunko introduces us to a woman selling flowers at the marketplace. Similar to *Perumpanarruppadai,* in the verses 160–162, which describe a woman who sells buttermilk.

நாள் மோர் மாறும் நல்மா மேனி
சிறு குழை துயல்வரும் காதில், பணைத்தோள்,
குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல் ஆய்மகள்

(160–162, Perumpanarruppadai)

These verses describe a woman with a dark complexion, neatly parted hair, bamboo-like shoulders, and small earrings swaying in her ears, engaging in trade.

The following lines from *Perumpanarruppadai r*eveal a woman's economic skill and talent.

அளை விலை உணவின் கிளை உடன் அருத்தி
நெய் விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்,
எருமை நல் ஆன் கருநாகு பெறூஉம்

(163–165, Perumpanarruppadai)

After bartering the buttermilk for paddy, the woman uses her earnings to feed her relatives. Instead of buying gold with the remaining earnings, she skillfully invested it in more buffalo, cows, and calves. These verses provide evidence of her understanding of savings and reinvestment.

Another poem from *Akananuru* speaks about a fisherwoman who barters fish in exchange for pearl ornaments.

...தன் ஐயர்
காலைத் தந்த கணைக் கோட்டு வாளைக்கு,
அவ் வாங்கு உந்தி, அம் சொல், பாண்மகள்,
நெடுங் கொடி நுடங்கும் நறவு மலி மறுகில்
பழஞ் செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள்,
கழங்கு உறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறூஉம்

(Akananuru, 126)

Though the poem is intended to celebrate the abundant resources of the ancient Tamil world, it also highlights that women had the freedom to trade

their produce and purchase whatever they wished.

Another poem from *Akananuru* describes a woman bartering salt for paddy.

நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்!
கொள்ளீரோ?" எனச் சேரிதொறும் நுவலும்...

(Akananuru, 390)

The lines suggest that salt and paddy held equal value during the Sangam period. One may also infer that women living along the seashore travelled towards the fertile farmlands of the *Marudham* region to trade their produce.

The women of the *Marudham* agricultural landscape, known as *Uzhathiyar,* are vividly described in the *Purananuru* poem 61. They are portrayed as being engaged in the task of weeding *Neidhal* and *Aambal* flowers from the agricultural fields.

கொண்டைக் கூழைத் தண் தழைக் கடைசியர்
சிறு மாண் நெய்தல் ஆம்பலொடு கட்கும்,
மலங்கு மிளிர், செறு

The above poems illustrate that women of all five ancient landscapes of Tamil society were involved in various works, economically supporting their families and communities. However, it should also be noted that women were not restricted to trade and farm work, but were also given duties traditionally performed by men.

In the *Kurinji* verses (41–45) of *Pathitrupathu,* women guarding their farmlands are portrayed with remarkable realism. The poem recalls raised watch platforms in the fields that even tigers feared to approach. Yet, the women of the Sangam Age did not hesitate to take on the responsibility of protecting these lands, carrying out the task with confidence and competence.

Women were present within wartime spaces as well:

குறுந்தொடி முன்கை, கூந்தல் அம் சிறுபுறத்து,
இரவுபகல் செய்யும் திண்பிடி ஒள்வாள்
விரவுவரிக் கச்சின் பூண்ட, மங்கையர்
நெய்உமிழ் சுரையர் நெடுந்திரிக் கொளீஇ,
கைஅமை விளக்கம் நந்துதொறும் மாட்ட

(45–49, Paththuppaattu)

The above verses portray women accompanying men to war camps and assisting them in the aftermath of battles. The poem also describes women carrying shining swords around their waists while lighting the lamps, in case of a sudden attack from enemies. Such references clearly indicate that women were capable of handling weapons whenever necessary.

The range of occupations undertaken by women did not end there. Sangam literature also mentions women engaged in professions that later came to be looked down upon by society, including women liquor vendors and courtesans.

The women who operated shops preparing and selling liquor were known as *Ariyal Magalir,* while courtesans were referred to as *Paraththaiyar.* However, these occupations do not appear to have been regarded as dishonorable within ancient Tamil society.

In addition to physical labour and trading, women of the Sangam age also received education and became

celebrated poets of their time. The Sangam corpus contains the names of nearly 32 women poets. We might have lost many references to several other women poets and their works over time. But the very presence of women poets in ancient Tamil society highlights the fact that education was not limited to men alone.

Avvaiyar was one of the most prominent poets of her time. Her close rapport with *Adhiyaman* is reflected in a celebrated poem that portrays the king's magnanimity in gifting her the rare *amla* fruit, believed to possess the power to prolong life. The episode illustrates the respect and patronage that women poets received in the royal courts of ancient Tamil society.

Meanwhile, women poets did not make any attempt to please the rulers and to retain patronage. It is evident from the 66th poem in *Purananuru,* written by *Venni Kuyathiyar.*

...நின்னினும் நல்ல னன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப்புக ழுலக மெய்திப்
புறப்புண் ணாணி வடக்கிருந்தோனே ...

In this poem, *Venni Kuyathiyar,* like an ordinary poet, celebrates the war victory of *Chozha* king *Karikalan* over the *Chera* King *Neduncheralathan.* But her conduct became extraordinary when she began to praise *Neduncheralathan,* who committed suicide after the war, fearing that his wound might be misunderstood as a mark of cowardice. *Vennikuyathiyar's* bold assertion in front of the winning king himself showcases the intellectual confidence and independence of the women poets of the Sangam age.

Unfortunately, Tamil society miserably failed to retain this social practice. Following the Sangam age, women's rights were temporarily suspended due to the deep-rooted religious framework. However, modern Tamil society shows keen interest in regaining many of the lost values. This ongoing trend is reflected in the number of women-centric welfare schemes introduced in recent years.

Women's Welfare and Economic Justice

Housewives' role is considered to be the most strenuous but least incentivized in the world. The *Kalaingnar Urimai Thogai* scheme, rolled out in September 2023, provides Rs. 1,000 to eligible women heads of families through direct bank transfer. The purpose of the scheme is to increase the financial independence of women and lessen the financial burden of households. Government data showed that over 1.06 crore women benefited in the first phase of the scheme.

Magalir Vidiyal Payanam is another important initiative that allows women, transgender persons, and persons with disabilities to travel free of cost on selected government buses. During the Sangam era, women travelled across the landscapes to exchange goods for fish, salt, and other

commodities. Likewise, today, women travel in search of employment and economic opportunities. Free bus travel in government buses offers crucial financial relief to such working women and, in turn, indirectly strengthens their economic participation and contribution to society.

Education and social mobility

In Tamil Nadu, education has been a primary vehicle of social justice for a long time. The government has launched several schemes to increase educational opportunities and decrease the economic constraints on students.

The Chief Minister's Breakfast Scheme aims to take care of the nutrition of school-going children, while the *Tamil Pudhalvan* Scheme financially supports boys from economically weaker sections. The *Pudhumai Penn* Scheme encourages women to complete higher education and provides financial support for women's studies, by improving their employability and supporting women students to go beyond their hereditary jobs. The government has also worked on strengthening educational infrastructure under the *Perasiriyar Anbazhagan* School Development Scheme and *Perunthalaivar Kamarajar* College Development Scheme to enhance the schools and colleges with digital facilities and advanced infrastructure.

These programs enhanced educational opportunities and provided support for first-generation students to improve their social condition.

Youth Development and Employment

In addition to empowering women, Tamil Nadu has always been a state that invests in its future generation. The *Naan Mudhalvan* Scheme is one such example of Tamil Nadu’s vision for global dominance in every sphere. This particular scheme prepares school students for real-world challenges by providing them with skill training, career guidance, and employability training. This state-sponsored effort connects schools to long-term economic and professional growth.

Healthcare and Public Welfare

Healthcare, as mentioned earlier, is a major component of Tamil Nadu’s social justice model. The *Makkalai Thedi Maruthuvam* Scheme carried healthcare services directly to patients’ doorsteps, particularly helping elderly people and those suffering from chronic illnesses. This scheme provided health check-ups, medicines, and physiotherapy support as part of its outreach efforts.

The *Innuyir Kaappom – Nammai Kaakkum* 48 Scheme introduced cashless emergency treatment during the first 48 hours following road accidents. The scheme improved emergency healthcare access and helped reduce deaths caused by road accidents. Together, these initiatives underlined the government’s emphasis on accessible and public-oriented healthcare.

To strengthen the employment,

income, and livelihoods of farmers and rural communities, the government introduced a separate Agriculture Budget, focusing on agricultural development, irrigation, and farmers' welfare.

The state also extended free electricity connections for agricultural pump sets, thereby reducing cultivation expenses and benefiting small and marginal farmers. These measures reflected the continuation of policies rooted in agrarian and rural welfare.

Housing and Infrastructure

Kalaignarin Kanavu Illam (KKI) was a scheme for affordable housing support to the vulnerable communities and the economically weaker sections. Similarly, the *Thozhi* Hostels Scheme provided the provision of safe accommodation for working women and female students with the aim of women's education and employment in urban areas. These programs were designed to enhance social security and access to infrastructure for the deprived.

Special attention was paid to the welfare of school-going Adi Dravidars and Tribal students. The government launched the Ayothidasa Pandithar Housing Development Scheme to address the issue of the habitations of *Adi Dravidars* and has also created the *Tholkudi* Scheme to ensure the livelihood of tribesmen. The financial support and subsidies to entrepreneurs belonging to marginalized groups, such as women entrepreneurs and sanitation workers, were provided in accordance with the Ambedkar Entrepreneurship Development Scheme. The upgrading of the roads and village infrastructure had a positive impact on economic opportunities, as well as facilitating connectivity.

The Tamil Nadu government's programme was always rooted in social justice as a part of the "Dravidian Model". The state's primary schemes and initiatives were aimed at educational advancement, women's empowerment, public healthcare, rural upliftment and social equality. For many family members, these schemes gave them direct relief and the opportunity to have a good education and access to a range of healthcare for better living conditions.

The journey of establishing social justice in Tamil Nadu has been a long endeavor. Though the Sangam era ensured the fair distribution of resources among its people without any discrimination, contemporary Tamil Nadu is yet to reclaim its lost legacy. However, the Dravidian movement's education reforms, reservation systems, welfare-governance, and inclusive development initiatives, with a succession of welfare programs for women, school-going children, youth, farmers, workers, and the vulnerable, have been playing a significant role in expediting the process of attaining social justice for all.

The commitment to ensure social

justice in its full form is still a work in progress. The path has been full of challenges and will be so in the future as well. But recognizing the roots of social justice has very deep and ancient roots in our social context, which gives more encouragement to remain hopeful. The medieval setbacks and the Dravidian revival in modern times and its continuing legacies are perfect case studies of the past, present, and future.

Author Profile:

R. Balakrishnan *is a retired bureaucrat and an Indologist and has been consistently working in this field for the last 35 years. He follows a multi-disciplinary approach to map the post-Indus migrations and trace the carried-forward legacies of the Harappan Culture. His publication 'The 'High-West: Low-East' Dichotomy of Indus Cities: A Dravidian Paradigm' is considered one of the most significant pieces of evidence adduced in favor of the Dravidian Hypothesis of the Indus Civilization. Renowned Indus Scholar Iravatham Mahadevan has hailed this book as the "most remarkable among the Tamil works published so far on this subject". His views on the Indus Valley Civilization and place-name evidence are part of the school curriculum in Tamil Nadu. His magnum opus "Journey of a Civilization: Indus to Vaigai" (2019) and its Tamil translation "Oru Panpattin Payanam: Sindu Mudhal Vaigai Varai" (2023) have made a significant impact in the area of Indus studies and Indology. He was awarded Doctor of Letters (Honoris Causa) by Periyar Maniammai University for his contribution in the field of Indology and particularly his work on the Indus Valley Civilization.*

He has done extensive research on the multi-layered prehistory and cultural heritage of Odisha. His book Aabaddh Padachinha is the Odia translation of his research articles on Odisha, its history, culture, and heritage.

Balakrishnan is a creative writer in Tamil. Some of his publications are Anbulla Amma (1991), Siragukkul Vaanam (2012), Nattukkural (2016), Panmaayak Kalvan (2018), and Ippadi Oru Theeya (2023). He is a lyricist, and his album, inspired by Thirukkural, is a huge success. He has given a series of lectures on Sangam literature named "Sanga Surangam" and they have been published in three volumes. He is from a place called Natham near Madurai in Tamil Nadu. He had his graduation and post-graduation in Tamil Literature.

Balakrishnan has 34 years of illustrious career as an IAS Officer. He is a 1984 batch officer in the cadre of Odisha. He worked in various capacities in the Government of Odisha and the Government of India. He has a

specialisation in Disaster Management and Election Management. He has served in the Election Commission of India as Deputy Election Commissioner twice. He served as Additional Chief Secretary (Finance) and Development Commissioner. After his retirement, he served as the Chief Advisor (Special Initiatives), office of the Chief Minister, Government of Odisha. Millet Mission of Odisha, Odisha Virtual Academy, Odisha Knowledge Hub Lecture Series are a few of his many initiatives in Odisha.

He is currently the honorary consultant of Indus Research Centre (a research wing of Roja Muthiah Research Library) in Chennai.

திருவள்ளுவர் குல உயர்வு தாழ்வு வளர்த்த, பிறவி வழிபட்ட 'சாதியை'யும், அதன் பெயரால் வளர்த்த வேற்றுமையையும், ஓர வஞ்சனையையும் வெறுத்தவர். எந்த ஒரு மதத்தையும் சாராதவர், எந்த ஒரு மத குருவையும் நாடாதவர், மானுட வாழ்வினை மேம்படுத்த ஏதுவாகும். ஒவ்வொரு கருத்தைக் குறித்தும், கொள்கையைப் பற்றியும் தாமே தமது தூய நல்லறிவைக் கொண்டு சிந்தித்து, தம் மனச்சான்று சரி என்று உணர்ந்ததை மட்டுமே ஏற்றும் ஒப்பியும் உரைத்தவர் அவர்.

திருவள்ளுவர் உள்ளமே பொதுமையால் தழைத்தது; அவரது சிந்தனை பொதுமையால் வளர்ந்தது; அவரது நூலும், நூல் நுவலும் அறமும் பொதுமையால் உயர்ந்தது.

'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு.
எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயினும் – அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு

என்னும் குறட்பாக்களே, குறிப்பிடத்தக்க வேறு எந்தவொரு சமய மத வழிகாட்டியின் கோட்பாட்டிற்கும் அடிமைப்படாத, கட்டறுத்த உரிமை நிலை கொண்ட சிந்தனையாளர் திருவள்ளுவர் என்பதைக் காட்டும்.

க.சி.அகமுடை நம்பி அவர்கள் தொகுத்த 'திருக்குறளில் பொதுமை' என்னும் நூலின் அணிந்துரையில்
பேராசிரியர் **க.அன்பழகன்**

SIR JOHN MARSHALL AND THE TRANSFORMATION OF INDIAN ARCHAEOLOGY

Sundar Ganesan

Abstract: *This study focuses on Sir John Hubert Marshall, a British archaeologist who is known for developing modern archaeology in India. Sir John Hubert Marshall served as the Director-General of the Archaeological Survey of India between 1902 and 1928. During his service period, he made immense contributions to the discipline of archaeology, including announcing the discovery of the Indus Valley Civilization, an event that altered the understanding of Indian history.*

By focusing on the contributions of various earlier scholars, such as Charles Masson, James Prinsep, Alexander Cunningham, and Lord Curzon, among others, the paper provides insight into the state of Archaeological studies in India before Marshal.

The article further highlights Marshall's initiatives in conservation, regional reorganization of the Archaeological Survey of India, scientific excavation techniques, and the encouragement of Indian participation in archaeological research. The article argues that Marshall not only reshaped the discipline of archaeology in India but also transformed the historical imagination of the Indian subcontinent, enabling the recognition of a civilization that predated the Vedic age and redefined the antiquity of South Asian history.

Keywords: *Sir John Marshall, Archaeological Survey Of India, Indus Valley Civilization, Colonial Archaeology, Ancient Indian History, Cultural Heritage, Historical Reconstruction, Scientific Excavation*

Introduction

There has been a severe upheaval in the last few years as we have been articulating a lot about Sir John Marshall and his role in Indian Archaeology. John Marshall is remembered for his

contributions to Indian Archaeology and especially for the protection and conservation of India's monuments and heritage sites. One of his significant and earliest contributions after heading the Archaeological Survey of India is the excavations of both the first[1] and second[2] urban sites of South Asia, though the second urban site was excavated earlier.

For a long time, his contributions were not recognized at the all-India level as they should have been. Tamil Nadu took the lead in complimenting his role, especially for his historic announcement of the discovery of the civilization. Today, the name "John Marshall" has become a household name as people celebrated "Marshall Pongal" by cooking Pongal and drawing Kolams in front of their homes. Tamil Nadu has claimed both the name and the civilization as part of a larger cultural and historical consciousness.

Who is John Marshall?

Sir John Hubert Marshall was an eminent British archaeologist who served as the Director-General of the Archaeological Survey of India (ASI) from 1902 to 1928 and was known for his astonishing discovery of the Indus Civilization.

Marshall was born on 19 March 1876 in Chester, England. Between 1888-95, he pursued higher education at Dulwich College in London, and during 1895-1900 he completed his Classics at King's College, Cambridge. [3] While studying, he joined the British School in Athens and participated in the excavations in Greece, Crete, and southern Turkey. He worked on pottery classification, restoration of Mycenaean vases, and archaeological field methods, which later supported his archaeological work in India. While working with the British School in 1901, Marshall was selected as the Director General of the Archaeological Survey of India. Before travelling to India, he married Florence Longhurst and had one son and daughter.

Between 1899 and 1905, Lord Curzon served as the Viceroy of India.[4] During his tenure, he was looking for a young scholar with field experience for the Archaeological Survey of India. Later, he appointed the young scholar, Sir John Hubert Marshall, as Director-General of the Archaeological Survey of India on 22nd February 1902, initially for five years at the age of only twenty-six. His appointment revived the course of Indian archaeology through systematic conservation, scientific excavation,

---

[1] John Marshall, ed., Mohenjo-Daro and the Indus Civilization: Being an Official Account of Archaeological Excavations at Mohenjo-Daro Carried Out by the Government of India Between the Years 1922 and 1927, vol. 1. (London: Arthur Probsthain, 1931).

[2] Archaeological Survey of India, Annual Report, 1905–06 (Calcutta: Superintendent Government Printing, India, 1909).

[3] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 232.

[4] David Gilmour, Curzon: Imperial Statesman (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1994).

Swami Vivekananda, Chicago Addresses (Kolkata: Advaita Ashrama, n.d.), 18.

publications and institutional reforms. When Marshall arrived in India, he knew very little about India's heritage, but with the support of Lord Curzon, the Archaeological Department expanded greatly.

Indian Archaeology before Marshall

One should first understand the preconceptions of Indian history to comprehend the past of India before the discovery of the Indus Valley Civilization. Prior to 1924, the interpretation of Indian history was based on the Vedas, epics, and the Puranas. The Sanskrit-speaking areas were referred to as "Aryavarta," and the culture of India was often presented as a purely Aryan and Vedic culture. Even in 1893, Swami Vivekananda gave his speech regarding the Vedas in America.[5] He didn't know that a great civilization existed before this.

In 1827, a soldier of the British East India Company, named James Lewis, deserted the army and took the name Charles Masson, and travelled to the Indian subcontinent.[6] In 1829, he visited the Punjab region and saw the remains of ancient cities such as Harappa. He didn't know what they were, but properly recorded them through notes and drawings. He wrote Narratives of his various Journeys to Balochistan, Afghanistan and the Punjab in 1842, which was the first published account about the Indus Civilization.

The construction of the railway line between Lahore and Multan in 1857 experienced huge amounts of old bricks being carted away for railway construction.[7] This action caused extensive damage to the archaeological remains and destroyed the Indus sites.

Another great achievement in Indian history was through James Princep, who deciphered the Brahmi script used in the Ashokan inscriptions.[8] This paved the way for a new understanding of the ancient history of India, Buddhism, and Jainism. In the southern region of India, especially in Tamil Nadu, Eugen Julius Theodor Hultzsch promoted the study of inscriptions. He recognized and studied the Pallava inscriptions at Mahabalipuram and the Brihadeeswarar Temple at Thanjavur as great historical works.

In 1858, the British Crown took over the rule of India, and the Archaeological Survey of India was officially founded in 1861 by Charles Canning, the Governor-General of India. Alexander Cunningham, the first Director-General, was influenced by James Prinsep and showed interest in Buddhism. He was the first archaeologist to mark the

[5] Swami Vivekananda, Chicago Addresses (Kolkata: Advaita Ashrama, n.d.), 18.

[6] K. Meyer and S. Brysac, Tournament of Shadows: The Great Game and the Race for Empire in Asia (London: Little, Brown, 2001), 73.

[7] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005), 22–23.

[8] V. N. Prabhakar, "Tracing the History of Indian Archaeology and Its Pioneers," in Principles and Methods of Archaeology, e-PG Pathshala, accessed June 1, 2026, https://ebooks.inflibnet.ac.in/icp07/chapter/tracing-the-history-of-indian-archaeology-and-its-pioneers/.

Indus sites on the world archaeological map, and his excavations at Harappa in 1853, 1856 and 1872–73 laid the foundation for the future excavations. He recorded the damage carried out by railway contractors and also found the first Indus seal, a bull on which there were six symbols. But he was unable to read the script and believed it to be something foreign to India.

Following Cunningham as Director-General, James Burgess assumed the office between 1886 and 1889.[9] Until 1902, the position remained vacant, and historian Sourindranath Roy described the time as a "dark age" in Indian archaeology. This situation changed when Lord Curzon made great reforms.

After becoming the Viceroy, Curzon suggested the reorganization of archaeology in India. In 1900, he suggested that India needed to be divided into regional archaeological circles and created a centralized administration under a strong Director-General to be appointed. In 1901, these reforms were approved.

Although Vincent Arthur Smith had applied for the position of Director-General, Curzon wished to have a younger archaeologist who had field experience. Curzon's choice was John Marshall, and in 1902 he appointed him as the Director-General of the Archaeological Survey of India. Historian Nayanjot Lahiri attributes that the British Museum played a key role in Marshall's appointment and calls Marshall 'Indiana Jones'.[10] As Marshall was chosen for his archaeological research in Greece and Crete, Curzon believed Marshall would introduce scientific methods in archaeological research for India. Curzon was right. The evolution of Indian history and archaeology was colourful.

In the late 19th century, archaeologists in India themselves realized that the methods of excavating sites adopted by pioneers like Alexander Cunningham were not sophisticated and advanced. As archaeology developed in Europe and the Mediterranean, it became more systematic, and many scholars felt that similar improvements were necessary in India.

In 1902, Sir John Hubert Marshall took over as Director-General of the Archaeological Survey of India and was expected to modernize Indian archaeology. Marshall brought his experience of excavating in Crete and was acquainted with more modern Western archaeological methods. His appointment was a result of the rise of the conviction that Indian archaeology was in need of more scientific excavation methods, systematic documentation, and stronger conservation policies.

[9] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 11.

[10] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005).

Marshall Administration and Reorganization of the Archaeological Survey of India

Lord Curzon was the intellect who structured Marshall's administration and reorganized the Survey between 1898 and 1906 in the Archaeological Survey of India. The Survey was divided into various regional circles to bring efficient control over provincial archaeological departments under a central system. Archaeologists such as Theodore Bloch, Henry Cousens, J. Ph. Vogel, Taw Sein Kho and Alexander Rea became superintending officers.[11] Additional regions including princely states were added to the Survey's responsibilities.

Between 1902 and 1904, Marshall expanded the Survey's administration. The Punjab Circle was enlarged, new officers were recruited, and separate responsibilities were created for Hindu-Buddhist monuments and Islamic monuments, especially Mughal forts such as Delhi and Lahore. The survey included trained architects such as E. Shepherd, R. Froude-Tucker, W.H. Nicholls, A.H. Longhurst, G. Sanderson, and J.A. Page. Marshall desired to encourage Indian participation in archaeology. The first Indian officer appointed at the officer level in 1904 was Devadatta Ramakrishna Bhandarkar and later rose to Assistant Superintendent.

The Montagu–Chelmsford reforms of 1920 made archaeology a central government subject, meaning the Government of India became fully responsible for the Survey's expenses and salaries. Protection and funding were given mainly to monuments officially declared under government care.

In 1918, the temporary post of Assistant Director General was created and held by David Brainard Spooner. In 1921, several new posts were added, including an Assistant Superintendent of Epigraphy with increased salaries, and 60% of service posts were reserved for Indians. However, financial reductions imposed by the Inchcape Committee in 1923 greatly reduced the Survey's budget.

In 1926, the discovery of the Indus Valley Civilization brought major changes. A temporary Deputy Director General post was created for Ernest Mackay, and additional staff was appointed for excavations at Mohenjodaro and Harappa. The government provided large additional funds for excavations between 1926 and 1928.

Marshall's contribution in archaeological policy, conservation and training

Marshall, in his ASI Annual Report (1902-03), pointed out that Archaeology is focused on two major objectives – research and conservation.[12] He stressed the importance of the

[11] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005), 69.

[12] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 12.

preservation of ancient remains that represented a part of the heritage of world civilization. His vision resulted in the formation of the Ancient Monuments Preservation Act, 1904, which gave the government the authority to protect monuments, to ban the export of antiquities, to preserve archaeological sites and to regularize digs.

Marshall helped to draft the Ancient Monuments Act of 1904, inspired by Britain's Ancient Monuments Protection Act of 1882.[13] The law had been granted to the Government of India to look after and repair the monuments, to regulate the trade in antiquities and to stop misjudicious excavations. It enabled the government to control privately owned monuments, to buy abandoned buildings, to control the export and movement of antiquities, and to create site museums.

In 1907, the Treasure Trove Act was amended to enhance the documentation, recording and preservation of the coin discoveries.[14] The amendment stimulated the proper documentation of coin discoveries, encouraged local numismatic studies and enabled collectors to acquire coins not needed by state museums.

Marshall then formalized the concepts of conservation in his important publication in the Conservation Manual (1923),[15] which emphasized preservation over reconstruction. He had insisted that archaeological officers should be multidisciplinary experts and have knowledge of architecture, sculpture, epigraphy, excavation, numismatics, photography, drawing, and art history. During his tenure, he recruited and trained many important archaeologists such as Daya Ram Sahni, who became the first Director-General of the ASI[16] (Independent India), and Ghulam Yazdani, who worked in the Deccan and Ajanta region.

In 1903, Marshall began to offer scholarships to Indian scholars in Sanskrit and Arabic/Persian to develop their knowledge of archaeology. Students were practically trained in architecture, sculpture, epigraphy, excavations, numismatics, photography, and drawing from various regional circles in India. Daya Ram Sahni and Ghulam Yazdani were the first scholars to be trained under Marshall. Sahni became the first Indian Director General of the Archaeological Survey of India, and Yazdani later took on the role of heading the Department of Archaeology in Hyderabad. Later, during 1910-1915, scholarships were expanded for Sanskrit, architecture, archaeological chemistry and Burmese archaeology. Scholars

[13] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005).

[14] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 241.

[15] John Marshall, Conservation Manual (Calcutta: Superintendent Government Printing, India, 1923).

[16] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 13.

such as Kashi Nath Dikshit were trained under these schemes. These training programmes and schemes encouraged Indian's involvement in archaeology and increased their participation.

Marshall promoted and expanded archaeological collections extensively through museums, libraries and photography. He felt that site museums played an important role, as it was important for the artefacts to remain near the places where they were discovered. Important site museums were opened at Sarnath, Agra, Nalanda, Sanchi, Mohenjodaro, Harappa and Taxila during his tenure. In addition, there were a few other archaeological museums set up in Peshawar, Delhi, Bombay, Lahore, Dacca and Poona.

Marshall started to establish a big reference library dedicated to the Survey, and this was later established as the Central Archaeological Library in Simla in 1902.[17] He also established an extensive archive for the photography collection in 1904, which contained thousands of photographs of archaeological objects, including the photographs of the Sanchi sculptures and Gandhara art.

Marshall actively promoted the publication of archaeological work, primarily in the annual reports of the ASI, memoirs, excavation reports, and research monographs. He felt that discoveries should be published immediately so that scholars around the world can work and elucidate the history of India. Marshall reorganized Indian archaeology, renovated monuments, instituted museums, supervised excavations, and implemented modern systems of conservation and heritage management under the encouragement of Lord Curzon. His projects of restoring the ruins of Sanchi[18] and excavations in Taxila[19] were landmark achievements. He was also a significant contributor to the conservation of the Mughal monuments and gardens. Historian Dilip Chakrabarti has subsequently noticed that many protected monuments, museums and archaeological foundations in India were created and shaped during Marshall's tenure.

Marshall authored several archaeological and conservation works, such as Indian Archaeological Policy (1915), A Guide to Sanchi (1918), A Guide to Taxila (1918), Conservation Manual (1923), Mohenjo-daro and the Indus Civilization (1931), and Taxila (1951).[20] These writings were the foundations of modern Indian archaeology for research scholars, intellectuals, and institutions.

John Marshall's role in the Transformation of Archaeology in India

[17] Archaeological Survey of India, "Central Archaeological Library," accessed June 1, 2026, https://asi.nic.in/pages/Central-Archaeological-Library/HQ.

[18] John Marshall, Monuments of Sanchi, 3 vols. (Calcutta: Superintendent Government Printing, India, 1940).

[19] John Marshall, Taxila: An Illustrated Account of Archaeological Excavations Carried Out at Taxila, 3 vols. (Varanasi: Bhartiya Publishing House, 1975).

[20] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 236-237.

During Marshall's directorship (1902-1928), the field of archaeology experienced a significant transformation in South Asia. Marshall strongly believed in systematic excavation, preservation, and conservation of archaeological remains in their in-situ positions. While previous excavators tended to remove monuments or sculptures, Marshall was keen to preserve ancient sites in their historical landscapes. He worked at significant locations like Taxila, Sanchi, Mohenjo-daro, Sarnath, Rajgir, and Nalanda for long durations. Marshall's supervision of the excavation techniques was less intensive compared to the later archaeologist Mortimer Wheeler, due to his involvement in various projects at the same time.

Marshall and Cunningham

The Archaeological tradition which Marshall inherited in 1902 was already influenced by Alexander Cunningham. Cunningham's techniques were very scientific at the time and depended upon monuments, inscriptions, and the travel accounts of Chinese Buddhist pilgrims like Faxian and Xuanzang to identify the ancient Buddhist archaeological sites. Marshall did criticize Cunningham on a few points, but overall, he kept to the same approach. This gave both Cunningham and Marshall a significant impact on the research of the Buddhist history and sacred geography of South Asia.

Cunningham also had a profound impact on Marshall's work at Taxila. Both archaeologists were interested in working at Taxila as it was reported in Greek historical texts and in the accounts of Chinese Buddhist pilgrims. Marshall first saw Taxila as a Buddhist terrain of stupas, monasteries and temples. Like Cunningham, he attempted to connect monuments across the region into a unified sacred geography. However, Marshall shifted more attention toward the Greek and Hellenistic influence at Taxila.[21] One reason for this change was that the Chinese accounts of Taxila were too brief to identify many monuments clearly. This encouraged Marshall to explore the site's connections with Indo-Greek history and urban development rather than interpreting everything solely through Buddhism.

Marshall's work at Rajgir demonstrates both his disagreements with Cunningham and his dependence on Cunningham's broader methods. In his book Rajgrha and Its Remains (1909),[22] Marshall criticized Cunningham's interpretations of the site. He argued that Cunningham's map of the outer fortification wall was inaccurate and disagreed with several identifications of Buddhist locations. For example, Marshall believed that Chathagiri, not Sailagiri, was the sacred hill associated with the Buddha, and he rejected Cunningham's identification

[21] John Marshall, Taxila: An Illustrated Account of Archaeological Excavations Carried Out at Taxila, 3 vols. (Varanasi: Bhartiya Publishing House, 1975).

[22] John Marshall, "Rajagṛha and Its Remains," in Annual Report of the Archaeological Survey of India, 1905–06 (Calcutta: Superintendent Government Printing, India, 1909)

of the Saptaparni cave. To support his arguments, Marshall ordered a detailed survey by John Wilson in 1904. This survey showed that Cunningham had underestimated the size of Rajgir's fortifications.

Cunningham and Marshall largely ignored evidence related to ordinary secular life. Residential settlements and deeper habitation layers often received less attention than religious monuments. Their interpretations gave dominant religious meanings to archaeological landscapes, and these ideas later became widely accepted through guidebooks, museum displays, tourism, and official signboards.

Excavations Undertaken during John Marshall's Directorship of the ASI (1902–1928)

In 1903, Marshall conducted his first excavation at Charsada from February to April. The excavation was conducted by Jean Philippe Vogel with the involvement of Marshall.

Significant excavations were carried out during this period, including sites such as Ahar, excavated by Madho Sarup Vats in 1925-26; Amaravati by Alexander Rea in 1905-06 and 1908-09; Avantipur by Daya Ram Sahni in 1913-14 and Besnagar by Devadatta Ramakrishna Bhandarkar in 1913-15.

Marshall was personally engaged in the excavations at Bhita (1911-12),[23] Mandor (1908-09) with the help of Daya Ram Sahni, Saheth Maheth (1910-11) and, most importantly, at Sanchi (1912-19). His most significant archaeological work, however, was at Taxila, where he excavated between 1913-17, and again from 1919-34.[24] Other important excavations were conducted by Daya Ram Sahni (1922-24) at Bilsar, Henry Cousens at Brahmanabad and Mirpur Khas in 1908-09. This was later explored by Kashi Nath Dikshit in 1919-20 and by Manoranjan Ghosh in 1926-27.

Marshall's work was focused significantly on Buddhist sites and ancient urban settlements. The excavations at Nalanda were carried out in several stages from 1916 to 1930, under the leadership of John Marshall, J.A. Page, Kashi Nath Dikshit, and Hamid Kuraishi. In 1905-06, Daya Ram Sahni and Theodore Bloch excavated Rajgir under Marshall's supervision. Excavations at Sarnath continued for several years, supervised by Frederick Oscar Oertel, John Marshall, Sten Konow, Harold Hargreaves, Daya Ram Sahni and Ramaprasad Chandra.

In South India, Alexander Rea worked at Ramatirtham in 1910–11 and Tinnevelly district during 1902–03. In 1924-25, A. H. Longhurst cleared vegetation and debris around the stone chariots at Mahabalipuram and later excavated Salihundam and

[23] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 78.

[24] John Marshall, Taxila: An Illustrated Account of Archaeological Excavations Carried Out at Taxila, 3 vols. (Varanasi: Bhartiya Publishing House, 1975).

Nagarjunakonda. In 1928–29, Kashi Nath Dikshit excavated Mahasthan to scientifically uncover the ancient ruins.[25]

Excavations and explorations have been carried out by archaeologists like Taw Sein Ko and Charles Duroiselle at Pagan, Sagaing, Hmawza and Bhamo in Burma. Nani Gopal Majumdar excavated Jhukar in Sind, and explored numerous sites associated with the Indus Civilization in 1929-30.

Marshall and Mortimer Wheeler

Marshall was criticized for his excavation methods. Wheeler contended that Marshall rarely produced detailed manuals or didactic memoranda explaining excavation techniques, and the photographs from his excavations rarely showed the actual processes of digging, clearing, or recording stratigraphic layers. However, Marshall's later excavations, especially during the 1920s, were more systematic. At Mohenjo-daro, he used photographs to defend the quality of his excavation work.

The excavations and conservation projects carried out during John Marshall's directorship established archaeology as a professional discipline and transformed archaeology in South Asia. Under Marshall's leadership, the Archaeological Survey of India expanded excavations across British India and neighbouring regions, introduced more systematic methods of excavation and preservation, and documented major Buddhist, early historic, and prehistoric sites.

Discovery of the Indus Valley Civilization

One of the greatest achievements of Marshall's period was the discovery and recognition of the Indus Valley Civilization. The excavations from Harappa and Mohenjodaro expressed similar findings and antiquities with planned cities, drainage systems, craft production, and long-distance trade. The sites of the Indus Civilization revealed the existence of a highly advanced Bronze Age urban civilization. After these discoveries, Marshall increasingly focused attention on Sind and Baluchistan in search of related prehistoric settlements connected with the Indus Civilization.

Unquestionably, the most significant turning point of Marshall's career was the discovery of the Indus Valley Civilization. Under the supervision of Marshall, Daya Ram Sahni excavated Harappa, and Rakhal Das Banerji excavated Mohenjodaro.[26] Seals, weights, inscriptions, uniform bricks, and urban remains were discovered from both archaeological sites. Though the two sites were separated by almost 700 kilometers, both revealed surprising

[25] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 253-254.

[26] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 13.

similarities. Marshall noted these similarities were not isolated settlements, but rather a vast, urbanized Bronze Age civilization sharing a common cultural system.

He closely studied artifacts such as the famous humped bull seals and the standardized Indus dice, observing their craftsmanship and cultural significance. Marshall famously described the Indus discovery as the “first light on a long-forgotten civilization.” His work shifted the origin of Indian civilization much earlier than previously believed and laid groundwork for archaeology to reconstruct the history of the Indian subcontinent, instead of mythology alone.

Announcement of the Discovery of Indus Civilization

One of Marshall’s greatest achievements was the discovery of the Indus Valley Civilization through his supervision in the excavations at Harappa and Mohenjo-daro between 1921 and 1923.[27] These discoveries revealed a highly advanced urban civilization much older than previously known Indian history. Marshall announced that the discovery was the greatest in India's history.

It gave tremendous pride to the Indians to find such an ancient and advanced civilization in India, dating back to the third or fourth millennium B.C.E. The excavations received praise in newspapers like Amrita Bazar Patrika, and the government was encouraged to fund the excavations. Marshall himself confessed that the finds had given great delight to the Indian national sentiment.

At the same time, Marshall wanted international recognition for the discoveries. Instead of publishing first in Indian newspapers, he released the findings through The Illustrated London News. On 20th September 1924, Marshall made a public announcement to the world that India had a civilization that was nearly 5,000 years older than the Vedic period, and possibly spoke a Dravidian language.[28] He defined the people of the Indus civilization as urban, literate, technologically advanced, and culturally refined. This statement had a revolutionary impact on Indian historiography, which hitherto focused on Vedic and Aryan traditions to explain the past of India.

This decision caused controversy in India. In 1925, Khan Bahadur Ebrahim Haroon Jaffer questioned Marshall in the Council of States about why Indian newspapers were denied access to photographs that were first published abroad. Marshall defended himself by saying he wanted international archaeologists to study the discoveries and help determine their age and connections with other ancient civilizations. He also claimed he was following government publication rules.

[27] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005), 311-320.

[28] John Marshall, "First Light on a Long-Forgotten Civilization: New Discoveries of an Unknown Prehistoric Past in India," Illustrated London News, September 20, 1924.

This publication of photographs in The Illustrated London News - “First Light on a Long-Forgotten Civilization: New Discoveries of an Unknown Prehistoric Past in India" quickly attracted global attention. The Indus seals and artifacts exhibited in the photographs were compared to artifacts found in Mesopotamia and Susa by scholars like Archibald Sayce, Cyril Gadd and Sydney Smith. By comparing the photographs, they came up with the hypothesis that the Indus civilization had cultural relations with West Asia around 3000-2800 BCE.

Parallels of Indus Civilization with Tamil Nadu

In 1935, the Archaeologist, K.N. Dikshit visited the University of Madras and gave a lecture in which he stated that places like Tirunelveli, Madurai, Adichanallur, and the Tamiraparani river basin must have extensive archaeological exploration.[29] Analyzing the shell bangles and artifacts from Adichanallur with the findings from Kutch, he proposed that southern India could reveal a contemporary culture or slightly later than the Indus Civilization.

But such archaeological efforts languished for decades, and it was not until many years later that excavations began seriously at sites like Keezhadi. There were no serious studies carried out to identify whether there are any similarities between the metal alloys of Adichanallur and the bronze technology of the Indus Civilization. The excavation reports of Keezhadi, including the 2004 report from Adichanallur, were delayed for years, and early claims that there was nothing left to excavate at Keezhadi were retracted by significant finds made by ongoing excavations by the Tamil Nadu State Department of Archaeology.[30]

The cultural life of the Indus Civilization should have existed in the tradition of Tamils and in the Sangam literature. The Indus script still remains undeciphered, and researchers reconstructed the civilization’s past through the archaeological material remains like pottery, bricks, figurines, seals, toys, drainage systems, and urban structures. There were many female figurines identified in the Indus civilization, indicating Mother-goddess worship, and the presence of dice and toys shows entertainment was also an important part of the life of Indus people.

The similarities and cultural continuity of Indus civilization and Tamil culture are expressed in various forms. A seal showing a man attempting to tame a buffalo is mentioned in Sangam literature, and modern Tamil practices such as Jallikattu are celebrated during Pongal in places like Alanganallur and Palamedu. Cockfighting traditions and other cultural practices are also presented as examples of cultural continuity. The famous bronze figurine

[29] R. Balakrishnan, Journey of a Civilization: Indus to Vaigai (Chennai: Roja Muthiah Research Library, 2019), 125.

[30] R. Balakrishnan, interview by T. S. Subramanian, “Keezhadi Excavation Report Controversy: R. Balakrishnan on Archaeology, Politics and Tamil History,” Frontline, June 2025, https://frontline.thehindu.com/arts-and-culture/heritage/keezhadi-excavation-report-controversy-balakrishnan-interview/article69612031.ece

known as the “Dancing Girl” from Mohenjodaro is compared with Sangam literary descriptions of dark-skinned young women wearing many bangles. Such comparisons are presented as evidence of deeper cultural continuities between the Indus world and Tamil traditions.

Marshall was also one of the earliest scholars to propose possible links between the Indus Civilization and Dravidian culture. This Dravidian hypothesis was immediately acknowledged by researchers like Suniti Kumar Chatterji, and followed by Henry Heras, Asko Parpola, Iravatham Mahadevan and R. Balakrishnan. Marshall identified many non-Vedic cultural traits in the Indus world, including mother-goddess worship, elaborate ornamentation, bangles, humped bulls, dice games, and urban civic organization.

C. N. Annadurai in his book Arya Maayai (1948)[31] stated that for a long time people wrongly believed Aryans alone brought civilization to India. He argued that Marshall’s studies helped reveal the richness of Dravidian civilization and exposed the damage caused by Aryan domination over ancient Tamil culture. According to Annadurai, Marshall’s research helped remove Western ignorance and prejudice about Dravidian civilization. This is one reason why Tamil society values and celebrates John Marshall today.

India is a pluralistic civilization shaped by diversity. Tribal communities, agriculturalists, fishermen, hunters, and desert dwellers are described as forming the roots of Indian civilization. Cultural practices among tribal communities in Odisha, Chhattisgarh, and Jharkhand—such as buffalo-horn dances and lost-wax bronze casting—are compared with Indus seals and the “Dancing Girl” figurine. The Indus Civilization itself is described as a pluralistic civilization with shared systems but multiple languages, customs, occupations, and ecological traditions.[32]

Why do we celebrate John Marshall?

The discovery of the Indus Valley Civilization is deeply connected and rooted in the ancient socio-cultural history of South Asia, especially in South India. Many cultural traditions associated with the civilization continue to survive among different communities across the region. At a time when Indian history was mainly explained through the Vedas, epics, and Puranas, Sir John Hubert Marshall argued that the Indian subcontinent possessed an even older urban, scientific, trade-oriented, and people-centered civilization.

Marshall contended that an advanced civilization existed in the Indian subcontinent prior to the Aryan culture and suggested that the language of the Indus Civilization may have been Dravidian. This was not acceptable to people who believed that history and knowledge of the Indians were

[31] C. N. Annadurai, Āriya Māyai (Tiruchirappalli: Dravidapannai, 1981).

[32] R. Balakrishnan, Journey of a Civilization: Indus to Vaigai (Chennai: Roja Muthiah Research Library, 2019), 481.

only traced from the Vedas, Puranas, and epics. Due to this disagreement, Marshall was not praised and celebrated by many traditional historians.

During the 2025 Pongal, people celebrated "Marshall Pongal"; just as many Tamils celebrate "Pennycuick Pongal" in honour of John Pennycuick, people across Tamil Nadu celebrated "Marshall Pongal" to honour John Marshall's contributions to understanding ancient Dravidian civilization. In the celebration, people made kolam and maa kolam with Indus symbols like humped bulls, dancing women, seated leaders, and Indus and Keezhadi symbols. These celebrations continued the Tamil society's link with its cultural heritage and history.

Centenary celebration: Discovery of the Indus Civilization

The Indus Research Centre of the Roja Muthiah Research Library, in collaboration with the Tamil Nadu State Department of Archaeology, organized an international conference from 5–7 January 2025 at the Government Museum Auditorium in Egmore, Chennai, to commemorate one hundred years since the announcement of the discovery of the Indus Civilization by John Marshall.[33]

During the inaugural ceremony of the international conference on 5 January 2025, the Chief Minister of Tamil Nadu, Thiru M. K. Stalin, laid the foundation stone for the statue of John Marshall at the campus of the Government Museum, Chennai.[34] The installation of the Marshall statue on 19 March 2025 reflects the interest of the Tamil Nadu government in the field of archaeology and ancient history of Tamil Nadu.

The discovery of the Indus Civilization's centenary was widely celebrated in 2024 and 2025. Conferences, seminars, and public programmes were organized in Tamil Nadu and around the globe. This occasion was celebrated by universities, colleges, political movements, organizations and individuals. A major role was played by the Indus Research Centre of the Roja Muthiah Research Library.

The Chief Minister unveiled the book on Indus Signs and Tamil Nadu Graffiti Marks: A Morphological Study during the Conference. In his speech, Stalin revealed that John Marshall's findings had shifted the opinion that Aryanism and Sanskrit were the only sources of Indian civilization. He stressed the fact that Marshall had pointed out that the Indus Civilization had existed before Aryan culture and that the language of the Indus people could have been Dravidian.

The Chief Minister also unveiled a cash award of one million dollars to anyone who successfully deciphered the Indus script, which was accepted by the archaeological scholars. Additionally, a

[33] R. Balakrishnan and Sundar Ganesan, John Marshallai En Kondadavendum? (Chennai: Roja Muthiah Research Library, 2026).

[34] "Stalin to Lay Foundation for Statue of Sir John Marshall," The Hindu, January 3, 2025, https://www.thehindu.com/news/national/tamil-nadu/stalin-to-lay-foundation-for-statue-of-sir-john-marshall/article69057253.ece.

grant of ₹2 crores was allotted for the research chair in the name of Iravatham Mahadevan at the Indus Research Centre of the Roja Muthiah Research Library. [35]

The conference aimed to deepen the understanding of the Indus Civilization and its research for new discoveries. The conference stimulated further research in Indus Studies and discussions on the similarities between Indus signs and graffiti marks on pottery found in Tamil Nadu.

Since 2018, the Indus Research Centre, Roja Muthiah Research Library has been celebrating 20th September of every year as "Indus Day" to commemorate the announcement of the Indus Civilization to the world in 1924. Various research lectures and events are conducted annually on this day to remember the discovery and also to promote further research on the Indus Civilization.

Final Years and Legacy of Marshall

Marshall retired as the Director General of India on 6th September 1928, but served as Officer on Special Duty until 31st December 1934. This enabled him to concentrate on excavations and publications, particularly at Taxila, Mohenjo Daro, Harappa and Sanchi. He edited and published reports on the major excavations and archaeological reports, revised guidebooks, and collected material for future projects on monuments in Agra, Delhi, Multan, and Mandu, though some of these were never completed. Marshall left India permanently on 15th March 1934 and later in 1936 became a Fellow of the British Academy. He passed away on 17th August 1958 in Guildford, Surrey, at the age of 82.[36]

In search of Marshall's grave

In 2024, Sundar Ganesan and R. Balakrishnan travelled to England in search of the resting place of Sir John Hubert Marshall.[37] They went to St. Martha's Hill near Guildford, where there was a church and a cemetery with around 300 graves. After searching through the cemetery, they were unable to find Marshall's grave. He was not widely known in the area, but it was known that other Indians had previously searched the area for the grave of John Pennycuick. Later, the Guildford Historical Society informed them by email that Marshall was cremated and not buried.

Sir John Hubert Marshall is considered culturally and politically important. Marshall redirected Indian history toward scientific archaeology and argued that the Indus Civilization predated Vedic culture. The discovery of the Indus Civilization is also a hundred years old, and so is the Dravidian hypothesis associated with the Indus

[35] K. Nitika Shivani, "Tamil Nadu's Growing Fascination with the Indus Valley Civilisation," The South First, January 18, 2025, https://thesouthfirst.com/tamilnadu/tamil-nadus-growing-fascination-with-the-indus-valley-civilisation/.

[36] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 236.

[37] R. Balakrishnan and Sundar Ganesan, John Marshallai En Kondadavendum? (Chennai: Roja Muthiah Research Library, 2026).

Civilization. Archaeological excavation in Tamil Nadu has led to fresh avenues of learning about the Indus Civilization and awareness of this heritage among the public. Marshall's greatest contribution was recognizing Harappa and Mohenjo-daro as part of a major Bronze Age urban civilization whose significance extends to Indian, Tamil, and Dravidian history.

[1] John Marshall, ed., Mohenjo-Daro and the Indus Civilization: Being an Official Account of Archaeological Excavations at Mohenjo-Daro Carried Out by the Government of India Between the Years 1922 and 1927, vol. 1. (London: Arthur Probsthain, 1931).

[2] Archaeological Survey of India, Annual Report, 1905–06 (Calcutta: Superintendent Government Printing, India, 1909).

[3] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 232.

[4] David Gilmour, Curzon: Imperial Statesman (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1994).

[5] Swami Vivekananda, Chicago Addresses (Kolkata: Advaita Ashrama, n.d.), 18.

[6] K. Meyer and S. Brysac, Tournament of Shadows: The Great Game and the Race for Empire in Asia (London: Little, Brown, 2001), 73.

[7] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005), 22–23.

[8] V. N. Prabhakar, "Tracing the History of Indian Archaeology and Its Pioneers," in Principles and Methods of Archaeology, e-PG Pathshala, accessed June 1, 2026, https://ebooks.inflibnet.ac.in/icp07/chapter/tracing-the-history-of-indian-archaeology-and-its-pioneers/.

[9] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 11.

[10] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005).

[11] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005), 69.

[12] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 12.

[13] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005).

[14] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 241.

[15] John Marshall, Conservation Manual (Calcutta: Superintendent Government Printing, India, 1923).

[16] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 13.

[17] Archaeological Survey of India, “Central Archaeological Library,” accessed June 1, 2026, https://asi.nic.in/pages/Central-Archaelogical-Library/HQ.

[18] John Marshall, Monuments of Sanchi, 3 vols. (Calcutta: Superintendent Government Printing, India, 1940).

[19] John Marshall, Taxila: An Illustrated Account of Archaeological Excavations Carried Out at Taxila, 3 vols. (Varanasi: Bhartiya Publishing House, 1975).

[20] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 236-237.

[21] John Marshall, Taxila: An Illustrated Account of Archaeological Excavations Carried Out at Taxila, 3 vols. (Varanasi: Bhartiya Publishing House, 1975).

[22] John Marshall, “Rajagṛha and Its Remains,” in Annual Report of the Archaeological Survey of India, 1905–06 (Calcutta: Superintendent Government Printing, India, 1909)

[23] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 78.

[24] John Marshall, Taxila: An Illustrated Account of Archaeological Excavations Carried Out at Taxila, 3 vols. (Varanasi: Bhartiya Publishing House, 1975).

[25] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 253-254.

[26] Gautam Sengupta and Abha Narain Lambah, eds., Custodians of the Past: 150 Years of the Archaeological Survey of India (New Delhi: Archaeological Survey of India, 2012), 13.

[27] Nayanjot Lahiri, Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization Was Discovered (New Delhi: Permanent Black, 2005), 311-320.

[28] John Marshall, "First Light on a Long-Forgotten Civilization: New Discoveries of an Unknown Prehistoric Past in India," Illustrated London News, September 20, 1924.

[29] R. Balakrishnan, Journey of a Civilization: Indus to Vaigai (Chennai: Roja Muthiah Research Library, 2019), 125.

[30] R. Balakrishnan, interview by T. S. Subramanian, “Keezhadi Excavation

Report Controversy: R. Balakrishnan on Archaeology, Politics and Tamil History," Frontline, June 2025, https://frontline.thehindu.com/arts-and-culture/heritage/keezhadi-excavation-report-controversy-balakrishnan-interview/article69612031.ece.

[31] C. N. Annadurai, Āriya Māyai (Tiruchirappalli: Dravidapannai, 1981).

[32] R. Balakrishnan, Journey of a Civilization: Indus to Vaigai (Chennai: Roja Muthiah Research Library, 2019), 481.

[33] R. Balakrishnan and Sundar Ganesan, John Marshallai En Kondadavendum? (Chennai: Roja Muthiah Research Library, 2026).

[34] "Stalin to Lay Foundation for Statue of Sir John Marshall," The Hindu, January 3, 2025, https://www.thehindu.com/news/national/tamil-nadu/stalin-to-lay-foundation-for-statue-of-sir-john-marshall/article69057253.ece.

[35] K. Nitika Shivani, "Tamil Nadu's Growing Fascination with the Indus Valley Civilisation," The South First, January 18, 2025, https://thesouthfirst.com/tamilnadu/tamil-nadus-growing-fascination-with-the-indus-valley-civilisation/.

[36] Sudeshna Guha, ed., The Marshall Albums: Photography and Archaeology (New Delhi: The Alkazi Collection of Photography in association with Mapin Publishing, 2010), 236.

[37] R. Balakrishnan and Sundar Ganesan, John Marshallai En Kondadavendum? (Chennai: Roja Muthiah Research Library, 2026).

Author Profile:

Sundar Ganesan *is an archivist, curator, and researcher. He is one of the founders of the RMRL Trust. He established the Indus Research Centre following the advice of Thiru. Iravatham Mahadevan in 2007. The centre is now headed by Mr. R. Balakrishnan. Sundar is one of the few people who were trained by Iravatham Mahadevan in the subject. He headed the project of developing the web concordance of IM77. He has co-authored papers with Mahadevan and curated two exhibitions on the Indus Civilization - including the one that was organized for the World Classical Tamil Conference in 2010. He is the author of the book 'The Tall Man: Biju Patnaik co-authored 'Thunderous Run Bountiful Harvest' on Jallikattu. He is currently the Director of the Roja Muthiah Research Library.*

அனைவருக்கும் கல்வி – சர் தாமஸ் மன்றோவின் (1820–27) கல்விப்புரட்சி

மு. சங்கையா

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

இக்கட்டுரை, சென்னை மாகாண ஆளுநராக 1820 முதல் 1827 வரை பணியாற்றிய சர் தாமஸ் மன்றோவின் கல்விச் சீர்திருத்த முயற்சிகளையும், அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணி, வளர்ச்சி மற்றும் தோல்விக்கான காரணங்களையும் விரிவாக ஆராய்கிறது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் கல்வி பெரும்பாலும் உயர்சாதியினருக்கும் சமய நிறுவனங்களுக்கும் மட்டுமே உரியதாக இருந்த சூழலில், கல்வியைப் பெரும்பான்மை மக்களிடம் கொண்டு செல்ல வேண்டிய அவசியத்தை மன்றோ உணர்ந்தார். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பின்பற்றிய "கீழ்நோக்கிய வடிகட்டுதல் கோட்பாடு" (Downward Filtration Theory) என்பதற்கு மாறாக, தொடக்கக் கல்வியை அனைவருக்கும் பரவலாக்கும் நோக்கில் அவர் செயல்பட்டார்.

1822ஆம் ஆண்டில் கல்வி நிலை குறித்த விரிவான கணக்கெடுப்பை மேற்கொண்ட மன்றோ, மாவட்டத் தலைநகரங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும், தாலுகா மையங்களில் தொடக்கப் பள்ளிகளையும் நிறுவும் திட்டத்தை முன்வைத்தார். தாய்மொழிக் கல்வி, ஆசிரியர் பயிற்சி, பாடப்புத்தகத் தயாரிப்பு மற்றும் பொதுக் கல்விக் குழுவின் அமைப்பு ஆகியவை அவரது கல்வித் திட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களாக விளங்கின. கல்வி என்பது சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் பொதுமக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் அடித்தளமாக அமைய வேண்டும் என்ற முன்னோக்கிய பார்வையை அவர் கொண்டிருந்தார்.

ஆயினும், உயர்சாதியினரின் எதிர்ப்பு, நிர்வாக அலட்சியம், நிதிப் பற்றாக்குறை மற்றும் மன்றோவின் மறைவு ஆகிய காரணங்களால் அவரது பொதுக் கல்வித் திட்டம் நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்க முடியவில்லை. எனினும், அனைவருக்கும் கல்வி என்ற சிந்தனையை சென்னை மாகாணத்தில் முதன்முதலாக அரசின் கொள்கை மட்டத்தில் முன்வைத்தவராக சர் தாமஸ் மன்றோவின் பங்களிப்பு கல்வி வரலாற்றில் தனித்துவமான இடத்தைப் பெறுகிறது என்பதை இக்கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது.

குறிச் சொற்கள்: *சர் தாமஸ் மன்றோ, கல்விச் சீர்திருத்தம், தாய்மொழிக் கல்வி, கல்விப் புரட்சி, பொதுக் கல்விக் கொள்கை, காலனித்துவ ஆட்சி, கல்வி சமத்துவம், கல்வி வரலாறு*

முன்னுரை:

சென்னைக்குச் செல்லும் பலரும் அதன் மையப் பகுதியில் அதாவது அண்ணாசாலையும் ஆர்மி கேம்ப் ரோடும் (ஐலேண்ட் கிரவுண்ட்ஸ்) சந்திக்கும் சாலையில், வங்காள விரிகுடாவை நோக்கி கம்பீரமாக காட்சி தரும் ஸ்டிரப்கள் இல்லாத ஒரு குதிரை வீரன் சிலையைக் கண்டு வியந்திருக்கலாம். 1839ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்ட சிலை என்பதும், குதிரையின் மீது வீற்றிருப்பவர் அன்றைய சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநர் சர்.தாமஸ் மன்றோ என்பதும்

தெரியாமல். நூற்றுக்கணக்கான சிலைகளில் அதுவும் ஒன்று எனக் கண்டும் காணாமல் கடந்திருக்கலாம். வரலாற்று ஆர்வலர்களுக்கு அந்த சிலையைக் காணும் தோறும் சர். தாமஸ் மன்றோவின் யுத்தமும் இரத்தமும் மட்டுமல்ல, நிர்வாக சீர்திருத்தங்களில் அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பும், புதியக் கல்விக் கொள்கையை இம்மண்ணில் விதைத்துச் சென்ற வரலாறும் வந்து போகலாம். சிலருக்கு அவர் கல்வித் தந்தையாகத் தோன்றலாம். சிலருக்கு அடக்குமுறையின் அடையாளமாகத் தெரியலாம் .இரண்டிலும் உண்மை இருக்கிறது என்றாலும் எது மிகுந்திருக்கிறது என்பது பார்ப்பவர்களின் சிந்தனையைச் சார்ந்தது. மன்றோவை ஒரு ஆக்கிரமிப்பாளனாகக் கருதியவர்கள் (2010ஆம் ஆண்டில்) அதை அகற்றக் கோரி கிளர்ச்சி செய்தனர்.

கம்பீரமாகக் குதிரையில் வீற்றிருக்கும் சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநர் சர். தாமஸ் மன்றோ, சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநராகப் பதவி வகித்த அந்த ஏழு ஆண்டுகளில் (1820–1827) ஒரு சிறுக் குழுவிடம் சிறைபட்டுக் கிடந்த கல்வியை அனைவருக்கும் பரவலாக்க அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பை, அதன் ஏற்ற, இறக்கங்களை, இந்தக் கட்டுரை அலசுகிறது.

18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை தமிழகத்தில் பெரும்பாலும் குருகுலம், குலக்கல்வி மற்றும் ,திண்ணைப்பள்ளிகள் மூலம் கற்றலும், கற்பித்தலும் நடந்தன. கல்வி என்பது சமஸ்கிருத, இந்து சமயம் வேதம், சாஸ்திரம், அது சார்ந்த இலக்கியம், புராணம் என வைதீக சனாதன கருத்தியல்களைச் சுற்றிச் சுற்றியே வந்தன . கற்பிக்கப்பட்ட பாடங்களில், பாடத் திட்டங்களில் முற்போக்கான அம்சம் கிடையாது. கல்வி ஜனநாயகப்பூர்வமானதாக இல்லை. அறிவியல் கல்விக்கான கதவுகள் மூடப்பட்டிருந்தன. தேவாரம், திருமுறைகள் பெரியபுராணம் போன்றவைகளைக் கற்பித்த, சைவ மடங்கள், பக்தி மயக்கத்தில் வைதீக மதத்தோடு உறவு கொண்டு வைதீக மதக் கருத்தியல்களை ஆரத்தழுவிக் கிடந்தது. வெவ்வேறு சமய வழிபாடு முறைகளைக் கொண்டவைகளை ஒன்றாக்கி இந்து மதமாக்கிய பின்பும் சாதியத்தால் புறக்கணிக்கப் பட்ட மக்களுக்கும், பெண்களுக்கும் சாதியத்தின் பெயரால் கற்கவும், கற்பிக்கவும் மறுத்து வந்தது .இவ்வாறு அறிதலும் அறிவு பெறுதலும் அடித்தட்டு மக்களுக்கும், பெண்களுக்கும் எட்டாத உயரத்தில் இருந்த காலகட்டத்தில் பைபிளை சுமந்து வந்த மறைத்தளங்கள் (மிஷனரி) கல்வி எனும் அறிவுக்கனியை எளிய மக்களுக்கு பறித்துக் கொடுக்காது போயிருந்தால் தமிழ்நாடு இன்னும் சில நூற்றாண்டுகள் பின்னோக்கிப் போயிருக்கும்.

18ஆம் நூற்றாண்டில் சென்னை மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் கல்வியில் விரிவாக்கம் ஏதுமின்றி மிகவும் மந்தமாக இருந்தது அதன் பின்னரும் மந்தநிலை மாறாமல் தொடர்ந்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியின் காலகட்டத்தில் கல்வி வளர்ச்சியில், முன்னேற்றம் ஏறக்குறைய பூஜ்ஜியமாகவே இருந்தது என்றே பலரும் கணிக்கின்றனர். கல்விக்காக செலவிட்ட தொகை என்பது பிற இரண்டு மாகாணங்களை விட மிகவும் குறைவாக இருந்தது என்பதும் அவற்றில் கல்கத்தா மாகாணம் முன்னணியில் இருந்தது என்பதும் கீழே உள்ள விவரங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஆண்டு	கல்கத்தா	சென்னை	பம்பாய்
1920	5807	480	1401
1921	6832	480	594
1922	9081	480	594
1923	6134	480	594
1924	19 ,970	480	1434
1825	57 , 122	480	66563

source H.Sharp, selection from educational records part 1 (1781–1839. History of Education in Tamilnadu – Dr.Francis. S.Muthu. பக் – 80)

1813 முதல் முதல் 1826 வரையான காலகட்டத்தில் சென்னை மாகாணத்தில் கல்விக்காக செலவிட்ட தொகை ரூ.480

கோடியைத் தாண்டவில்லை. அதேவேளையில் 1826 ஆண்டுக்குப் பின் அது பல மடங்கு உயர்ந்ததற்கு தாமஸ் மன்றோவின் கல்வி வளர்ச்சி திட்டம் காரணமாக அமைந்தது. இருப்பினும் ஒப்பீட்டளவில் சென்னை மாகாணம் பின்தங்கி இருப்பதையும் பம்பாய்,கல்கத்தா சென்னையை விடப் பல படிகள் முன்னே இருந்தன என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஆண்டு	கல்கத்தா	சென்னை	பம்பாய்
1827	30,077	2,140	13,096
1828	22,797	2,980	10,054
1929	24,663	3,614	9,799
1830	28,748	2,946	12,636

source H.Sharp, selection from educational records part 1 (1781–1839 .History of Education in Tamilnadu – Dr.Francis. S.Muthu.பக் –80)

பம்பாய், கல்கத்தா மாகாணங்களிலிருந்து சென்னை மாகாணம் (சென்னை மாகாணம் என்பது, தமிழ் நாடு, ஆந்திரா ஒடிஷா, கேரளா, கர்நாடகா மாநிலம், லட்சத்தீவு ஆகியவைகளின் சில பகுதிகள் ஒன்றிணைந்தவைகள் ஆகும்.) கல்விக் கொள்கையில் தனித்திருந்தது .அரசின் நிர்வாகத்துக்குத் தேவைப்படும் மனித வளத்தை உருவாக்க வெகுஜனங்களுக்குத் தொடக்கக் கல்வியை வழங்குவதை விட உயர் சாதியினருக்கு உயர் கல்வியை வழங்குவது (downward filtration theory) தங்களது அரசியல் சதுரங்க விளையாட்டுக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்று மைய நிர்வாகத்தின் கல்விக் கொள்கையாக இருந்தது. அதைப் பின்பற்ற மாகாணங்களை வலியுறுத்தி வந்தது.

அப்போது சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநராக இருந்த சர்.தாமஸ் மன்றோ என் வழி தனி வழி எனப் பயணித்தார். கல்வி பரவலாக்கப்பட வேண்டும் ஆனால் அது முதலில் உயர் அடுக்கில் உள்ளோருக்கு சென்றடைய வேண்டும் என்ற கம்பெனியின் கீழ்நோக்கிய வடிக் கட்டுதல் கோட்பாட்டுக்கு (downward filtration theory) மாறாக கீழிருந்து கல்வியை பரவலாக்க ஆளுநர் சர்.தாமஸ் மன்றோ முயன்றார். அதாவது ஆரம்பக் கல்வியை அனைவருக்கும் பரவலாக்கும் திட்டத்தைத் தயாரித்து, அதை நடைமுறைப் படுத்த முயன்றார்

செல்வந்தர்கள், நிலக்கிழார்கள். ஜமீன்தார்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களிடமும் பெருமளவில் மானியங்கள் பெற்று நடத்தப்பட்ட வேதப் பாடசாலைகள் சமஸ்கிருதத்தை மட்டும் பேணிப் பாதுகாத்தது. பார்ப்பனர்கள் மட்டுமே கல்வி கற்று வந்தனர். கல்விக்கான அனைத்துக் கதவுகளும் அவர்களுக்குத் திறந்தே இருந்தன. கற்றதினால் அரசாங்கப் பதவிகளும் அவர்களுக்குக் காத்திருந்தன. அரசுப் பணிகளுக்காக ஊழியர்களைத் தயார்படுத்தும் நோக்கில் செயல்பட்டு வந்த சென்னை ஜார்ஜ் கோட்டை கல்லூரியில் (college of fort st.george) ஆங்கிலேயர்கள் மற்றும், இந்தியர்களில் குறிப்பாக பார்ப்பனர்கள், இஸ்லாமியர்கள் மட்டுமே கல்வி கற்க முடிந்தது 1. (அறிவீட்டலும் அறிவூட்டலும் – லே ஜவகர் நேசன் பக் 261.) வட்டார மொழிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மற்றும் பெண்கள் பள்ளிக்குள் நுழைய அனுமதி இல்லை . அரசுப்பள்ளிகள் அரிதாக இருந்தன.

மன்றோ இந்த நிலையை மாற்ற முயன்றார். கல்வியும் வேலை வாய்ப்பும் அனைவருக்குமானதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். அதற்காக ஒவ்வொரு மாவட்டத் தலைநகரிலும் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் தாலுகாவில் தொடக்கப் பள்ளிகள், உருவாக்கவும், “இந்தியர்களை அரசுப் பணியிலும், மேலமை, கீழமை நீதி மன்றங்களில் பெருமளவில் பணியமர்த்தவும் முயற்சித்தார். “அவர் எடுத்த முயற்சிகள் தமிழகத்தின் கல்வி வரலாற்றில் புதியது . அன்றைக்கு இருந்த ஆளுநர்களில் மன்றோ போல் யாரும் இந்த அளவுக்கு தீர்க்கமான

முறையில் மக்கள் கல்வி பற்றிச் சிந்திக்கவும் இல்லை .முயற்சிக்கவும் இல்லை.

1813ஆம் ஆண்டின் சாசனத் திருத்த சட்டம் இந்தியர்களுக்கு கல்வியளிப்பதில் கவனம் செலுத்தியது. இருப்பினும் 1823ஆம் ஆண்டு வரை அந்தச் சட்டம் மிகுந்த அலட்சியத்துடனேயே அணுகப்பட்டது. அதைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்த அளவுக்கு செயல்பாடுகளில் சொல்லிக் கொள்ளும்படியான முன்னேற்றம் எதுவும் இல்லை பிரிட்டிஷ் சட்டமன்றம் கொண்டிருந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான எந்த நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. பொதுக் கல்வியின் நிலை மற்றும் அதனை மேம்படுத்துவதற்காக அமைக்கப்பட்ட பொது நிறுவனங்களின் நிலை ஆகியவற்றை ஆராய்வதற்கும்; மக்களின் சிறந்த கல்விக்கும், அவர்களுக்குப் பயனுள்ள அறிவை அறிமுகப்படுத்துவதற்கும் ஏற்ற நடவடிக்கைகள் எதுவும் நடைபெறவில்லை.

உண்மையில் கல்வியின் அப்போதைய நிலை பற்றிய எந்தப் புள்ளி விவரங்களும் அரசிடம் இல்லை. சில தொண்டு நிறுவனங்கள், மறைபணியாளர்கள், அதிகாரிகள், சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் தங்கள் மாவட்டத்தில் உள்ள கல்வி வசதிகள் பற்றிய தகவல்களை ஆர்வ மிகுதியால் தொகுக்கத் தொடங்கினர்.. தொண்டு நிறுவனங்களின் பணியைக் கண்டு உத்வேகம் பெற்ற கம்பெனி நிர்வாகம் 1820ஆம் ஆண்டில், கல்வியை நிர்வகிக்கவும், கல்வியில் முதலீடு செய்யவும், ஒழுங்குபடுத்தவும் கூடுதல் தகவல்களைப் பெறக் கணக்கெடுப்பில் ஈடுபட ஆளுநர்களை அறிவுறுத்தியது.

சென்னை மாகாண ஆளுநர் தாமஸ் மன்றோ, பம்பாய் மாகாண ஆளுநர் எல்பின்ஸ்டோன் மற்றும் கல்கத்தாவில் கவர்னர் ஜெனரல் வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு, கமிஷனர் வில்லியம் ஆடம், ஆகியோர் அந்தந்த மாகாணங்களில் கல்வி நிலை குறித்த முதல் புள்ளி விவரங்களைத் திரட்டத் தொடங்கினர். கல்விக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் இம்மாகாணங்கள் ஒவ்வொன்றும் தமக்கே உரிய தனித் தனிப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதனதன் பாதையில் பயணப்பட்டன.

1820ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்ட தாமஸ் மன்றோ, பதவிக்கு வந்த சில வருடங்களிலேயே சென்னை மாநிலத்தின் கல்வி முறை பற்றி அறிந்து கொண்டார். மிக நீண்ட காலத்திற்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் பெரும்பாலான ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்த நிலையை விட இந்தியக் கல்விமுறை மிகச் சிறந்ததாகவும் உயர்ந்ததாகவும் இருந்தது என்கிற புரிதல் அவருக்கு இருந்தது.

மேலும் கல்வி நிலைமை பற்றிய தற்போதைய நிலையை அறிவதற்காக, 1822இல், மாவட்ட ஆட்சியர் அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்டப் பகுதிகளிலுள்ள பள்ளிகள்,கல்வி நிலை, பயிலும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை ,அவர்களின் தரம், அவர்களில் வேதம் பயிலும் மாணவர்கள், முஸ்லிம், சூத்திர மாணவர்கள் மற்றும் அனைத்து சாதியைச் சேர்ந்த மாணவ, மாணவியர்களின் பட்டியல் மற்றும் ஆசிரியர்களின் விவரங்கள் ஆகியவற்றைத் தொகுத்தளிக்குமாறு அனைத்து ஆட்சியர்களுக்கும் சுற்றறிக்கை அனுப்பப்பட்டது. மேலும், அந்தப் பள்ளிகளில் பயன்படுத்தப்படும் பாடப் புத்தகங்கள், பயிற்றுவிக்கும் முறை ,மாணவர்கள் செலுத்த வேண்டிய மாதாந்திர அல்லது ஆண்டுக் கல்விக் கட்டணம், பற்றிய விவரங்களையும் வழங்குமாறும் ஆளுநர் அலுவலகம்க் கேட்டுக் கொண்டது.

1822ஆம் ஆண்டு மாவட்ட ஆட்சியர் களுக்கு அவர் அனுப்பிய சுற்றிக்கை அவரது முற்போக்கான செயலுக்கான முன்னோட்டமாக இருந்தது .

> "இந்திய மக்களின் அறியாமையைப் பற்றி இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் மிகுதியான அளவில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவர்களின் கல்வி அறிவை வளர்க்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் இவைகள் யாவும் வெறும் பேச்சளவிலும் எழுத்தளவிலும் இருக்கின்றன. இதற்கான உருப்படியான காரியங்கள் எதுவும் செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. இந்நாட்டில் ஏற்பட்ட நமது அரசாட்சியும் அதனால் ஏற்பட்டுள்ள முதற்தரமான ஆட்சி ஸ்தாபனங்களும் மக்களுடைய அறிவின் தராதரத்தை அறிவதற்கான விவரங்களைச் சுலபமாகச் சேகரிக்க முடியும்.

நாம் இந்நாட்டின் பூகோள அமைப்பைத் தெரிந்து கொண்டுள்ளோம். பயிர்த் தொழில் விவரத்தை சேகரித்துள்ளோம். மக்களின் தொகையும் அவர்களின் வாழ்க்கை விவரங்களையும் தெரிந்து கொண்டுள்ளோம். ஆனால் அவர்களுடைய கல்வித் தரத்தை பற்றிச் சிறிதும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. இந்நாட்டின் கல்வி நிலையைத் தெரிந்து கொள்வதற்கான வழிவகை நூல்கள் ஒன்றுமில்லை. ஆகவே இந்நாட்டின் கல்விச் சாலைகளின் விவரங்களையும் அவைகளின் நடைமுறை விவரங்களையும் சேகரிப்பது நாட்டின் நல்வாழ்வுக்குத் துணையாக நிற்கும்.”2

மன்றோவின் இந்த அறிக்கை பெரும்பான்மை மக்கள் பயனுறும் வகையில் கல்வியின் பாதையை திருப்பியது. 1822 முதல் மாவட்ட நிர்வாகங்கள் புள்ளி விவரங்களை சேகரிக்கத் தொடங்கின. அது சுமார் இரண்டு வருடங்கள் எடுத்துக் கொண்டது.

சேகரிக்கப்பட்ட புள்ளி விவரங்கள்படி பொதுப் பள்ளிகள் மற்றும் மிஷன் பள்ளிகள் நிறுவப்படுவதற்கு முன்பு, ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பள்ளிகள் இருந்ததையும் அவைகள் குழந்தைகளுக்குத் தேவையான அடிப்படைத் தொடக்கக் கல்வியை வழங்கின என்பதையும், ஒரு பரவலான உள்நாட்டுக்கல்வி முறை நடைமுறையில் இருந்தது' என்பதையும் கள ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தின.

28-06-1823 அன்று தஞ்சாவூர் மாவட்ட ஆட்சியர் காட்டன் அனுப்பிய அறிக்கையில் மாவட்ட மக்கள் தொகை 3,82,667 ஆகவும், பள்ளிகளில் இருபாலரும் சேர்ந்து 18,351 படித்ததாகவும், 884 தொடக்கப்பள்ளிகளும், 109 உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் இருந்ததாகத் தெரிவித்தார்.

அதே போன்று 23-08-1823 அன்று, திருச்சி மாவட்ட ஆட்சியர் சேண்ட்டர்ஸ் அனுப்பிய அறிக்கையில் மக்கள் தொகை 4,81,292. அதில் 790 தொடக்கப்பள்ளிகள், 9 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருந்ததாக குறிப்பிடுகிறார்.

அதே காலகட்டத்தில் மதுரை மாவட்டத்தில் 844 பள்ளிகள் இருந்தன, அவற்றில் 13,871 பேர் கல்வி பயின்றனர். இதில் வியப்புக்குரிய செய்தி என்னவென்றால் கல்வி கற்கும் மாணவர்களில் 605 பேர் இளம் தேவதாசி பெண்கள் என்பதுதான். மேலும் ஒரு கடையிலோ அல்லது ஒரு பண்ணையிலோ வழக்கமான தொழிலைச் செய்ய இளைஞர்களைத் தயார்படுத்துவதற்காக, சாதி இந்துக்களுக்கும், கீழ்நிலை இந்துக்களுக்கும் தனித்தனிப் பள்ளிகள் ஒதுக்கப் பட்டிருந்தன.

திருநெல்வேலி ஆட்சியர் அடுல்ஸ்டன் அறிக்கையில் , கல்வி கற்கும் பெண் பிள்ளைகள் பெரும்பாலும் நாட்டியம் ஆடுபவர்களாகவே (தேவ தாசிகள் - ஆ.ர்.) இருந்தனர் என்று திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆட்சியரின் அறிக்கை கூறுகிறது. பெண்களுக்கான கல்வி என்பது கோவை மாவட்டத்தில் கைக்கோளர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நடனம் மட்டும் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டது என்கிறார் கோவை ஆட்சியர் ஜான் சல்லிவன்.3

எல்லா மாவட்டங்களின் அறிக்கையிலிருந்த பெறப்பட்ட தகவலின் அடிப்படையில் “சென்னை மாநிலத்தில் 12498 திண்ணைப் பள்ளிகள் இயங்கி வந்ததாகவும், அவற்றில் 1,88 650 மாணவர்கள் கற்றதாகவும், அவர்களில் ஆண்கள் 1,84,110 ,பெண்கள் 4540 எனவும் கூறியது. 1,88,650 மாணவர்களில் 13,561 முகமதியர்கள், 42,502 பேர் பிராமணர்கள், 19,669 பேர் வைசியர்கள், 85,400 பேர் சூத்திரர்கள் மற்றும் 27,518 பேர் பிற சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பயின்றனர்.4

இந்து மக்கள் தொகையில் இருபதில் ஒரு பங்கு மட்டுமே இருக்கும் பார்ப்பனர்கள் கல்வியில் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்ததற்கு பின்னே ஒரு நீண்ட வரலாறு இருக்கிறது. 12,498 கல்வி நிறுவனங்களில் 741 வேத பாடசாலைகளாக இருந்தன, அவை முறையாக ஒவ்வொரு கோயில் மண்டபம், பொது இடங்கள், கோயிலின் இதர மையங்களின் ஒரு பகுதியில் இயங்கி வந்தன. தஞ்சாவூர் இவற்றில் முன்னணியில் இருந்தது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் இயங்கி வந்த 993, கல்வி நிறுவனங்களில் 109 வேத பாடசாலைகளாக இருந்தன. வேதக் கல்லூரிகள் பார்ப்பனர்களால் பார்பனர்களுக்காக நடத்தப்பட்டன . வேத பாடசாலையின் புரவலர்களாக செல்வந்தர்கள் ,ஜமீன்தார்கள், நிலப்பிரபுக்கள், அரசாங்க அதிகாரிகள் எனப் பலரும் இருந்தனர். மிகச் சில பள்ளிகள் மட்டுமே பொதுமக்களால் நிதியளிக்கப்பட்டு இயங்கியதாகத் தெரிகிறது.

“ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் கல்விக் கட்டண விகிதம் மாவட்டத்துக்கு மாவட்டம் வேறுபட்டது. மேலும் மாணவர்களின் பெற்றோரின் வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப, ஒரு அணா முதல் நான்கு அணா வரை, வசூலிக்கப்பட்டது. ஏழை வகுப்பு பிள்ளைகளுக்கு கட்டணம் பொதுவாக நான்கு அணாவிலிருந்து அரை ரூபாயை விட அதிகமாகவும் இருந்தது. பொதுவாக ஆசிரியர்கள் மாதத்திற்கு ஆறு அல்லது ஏழு ரூபாய்க்கு மேல் சம்பாதிக்கவில்லை.”[5]

அது தவிர ‘‘சென்னை நகரில் மட்டும் 26,903 மாணவர்கள் பள்ளிக்குப் போகாமல் தங்களது வீடுகளில் கல்வி பெற்றதாகவும். ஆய்வுகள் கூறின. இந்த எண்ணிக்கை பள்ளிக்குச் செல்லும் மாணவர்களை விட ஐந்து மடங்கு அதிகமாக இருந்ததாக மன்றோ குறிப்பிட்டார்... ”[6]

பெண்கள் வீட்டு உறுப்பினர்களிடமிருந்து கல்வியறிவைப் பெற்றனர். பட்டறைகளில் ஆண்களுக்கு பயிற்சியும், வீட்டிற்கு வெளியே இருந்த பள்ளிகளில். பொதுவாக பிராமணக் கற்றல் முறையும் முஸ்லிம்களுக்கு அரபியிலும் கல்வி வழங்கப்பட்டன. சென்னை மாநிலத்தில் பூர்வீகக் கற்றல் முறையானது தமிழ், தெலுங்கு, மராத்தி, சில இடங்களில் கன்னடம் பயிற்று மொழியாக இருந்ததாகவும் சென்னை மாநிலத்தில் மிஷனரிகள் மற்றும், தனியார் பள்ளிகள் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்ததாகவும், அவற்றில் தனியாரின் சில பள்ளிகள் செழித்திருந்ததாகவும், குறிப்பிட்டது. ஆங்கிலேய அரசாங்கம் கல்விக்குள் நுழையவில்லை என்பதையும் தரவுகள் உறுதிப்படுத்தின.” குழந்தைகளை ஒரு கடையிலோ அல்லது பண்ணையிலோ வழக்கமான தொழிலைச் செய்யத் தயார்படுத்து வதை நோக்கமாகக் கொண்டவைகளும் இருந்தன. “பார்ப்பனருக்கும் பார்ப்பனர் அல்லாதவருக்கும் தனித்தனிப் பள்ளிகள் மற்றும் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருந்ததாகவும், பெண்கள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இப்பள்ளிகளில் புறக்கணிக்கப்பட்டதாகவும் ஆய்வுகள் சுட்டிக் காட்டின”...

பொதுவாக சென்னை மாகாணத்தில் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு பள்ளி என்ற விகிதத்தில், பரவலான உள்நாட்டுக்கல்வி முறை நடைமுறையில் இருந்தது’. என்றாலும் பிரச்சினை அது ஒரு சிறு குழுவிடம் சிக்கிக்கிடந்தது என்பது தான். மாநிலம் முழுவதும் சுமார் 1000 மக்களுக்கு ஒரு பள்ளி இருந்தது. புள்ளிவிவரங்களை மேலும் ஆராய்ந்ததில் ஒவ்வொரு 67 பேரில் ஒருவர் மட்டுமே கல்வி கற்றவராக இருந்தார். எனவே 1000 மக்களுக்கு ஒரு பள்ளி என்பதை 500 மக்களுக்கு ஒரு பள்ளியாக உயர்த்த மன்றோ திட்டமிட்டார்.

மன்றோவின் கல்வித் திட்டம் ..

மாவட்ட ஆட்சியர்களின் அறிக்கையைப் பெற்றவுடன், எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் உள்நாட்டுக் கல்வியை (native education) வட்டார, மற்றும் ஆங்கில மொழிகளில் மேம்படுத்துவதில் மன்றோ தனது கவனத்தை செலுத்தினார். மார்ச் 10,1826 தேதியிட்ட குறிப்புகளில் அவர் தனது கல்வி திட்டத்தை முன் வைத்தார் .

சென்னை மாகாணத்தின் ஒவ்வொரு மாவட்டத் தலைநகரிலும் இரண்டு முதன்மைப் பள்ளிகள், தொடங்க வேண்டும். ஒன்று இந்துக்களுக்கு, மற்றொன்று முகமதியர்களுக்கு. (இந்து முஸ்லீம் என்று தனியாக பிரித்து வைப்பதில் ஒரு அரசியல் இருந்தது. மன்றோவும் விதி விலக்கல்ல-) மாவட்டங்களில் இரண்டு முதன்மைப் பள்ளிகளைப் போல, ஒவ்வொரு .தாலுகா தலைநகரங்களிலும் ஒரு பள்ளியைத் தொடங்க திட்டமிட்டார்.

அன்றைய சென்னை மாநிலத்தில் (Madras Presidency) மொத்தம் 20 மாவட்டங்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு மாவட்டமும் 15 தாலுகாக்களைக் கொண்டிருந்தன. அந்த வகையில் 20 மாவட்டத் தலைநகரில் 40 உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் 300 வட்டாட்சியர் நகரங்களில் 300, தொடக்கப்பள்ளிகளை தொடங்குவது எனத் திட்டமிடப்பட்டது. ஆங்கிலக் கல்வி என்பது மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் சார்ந்த பள்ளிகளுக்கும் மற்ற அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் கற்பித்தல் முற்றிலும் உள்ளூர் மொழியிலும் இஸ்லாமியப் பள்ளிகளில் அரபி, பார்சி, உருது மொழிகளும் பாடத்திட்டத்தில் இருந்தன. கல்வியில் மன்றோவின் பார்வை சமத்துவத்தை நோக்கியதாக இருந்தது.

அவ்வாறு தொடங்கத் திட்டமிட்டுள்ளப் பள்ளிகளில் கற்பிக்கத் தகுதியும் திறமையும் வாய்ந்த ஆசிரியர்களை உருவாக்க சென்னையில் ஒரு தலைமைப் பயிற்சிக் கல்லூரியை நிறுவுவது என்பது அவரது திட்டத்தில் முதன்மையாக இருந்தது. கல்வியின் ஆணிவேர் ஆசிரியர் தான். சிறந்த ஆசிரியர் இல்லையென்றால் சிறந்த கல்வி இல்லை. எனவே நல்லாசிரியரை உருவாக்கும் பணியை முதன்மையாக மன்றோ கருதினார் .. ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஒரு தலைமை ஆசிரியர் ஆங்கிலேயராகவும், அவருக்கு உதவியாகச் சில பார்ப்பனப் பண்டிதர்களும் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு அந்தந்த மாவட்டங்களிலிருந்து தேர்வு செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பார்ப்பனர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது.. ஒவ்வொரு ஆசிரியர் பயிற்சி மாணவருக்கும் மாதத்திற்கு பதினைந்து ரூபாய் உதவித்தொகை வழங்க முடிவு செய்யப்பட்டது. மாவட்டத் தலைநகர்ப் பள்ளியில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்கு மாதம் ரூ.15, வட்டாச்சியர் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு மாதம் ரூ 9 அளிக்கவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

பாடப்புத்தகங்களை அச்சிட்டுத் தரும் சென்னைப் பாடப்புத்தகச் சங்கத்துக்கு மானியத் தொகை மாதந்தோறும் ரூ.700யை அரசு ஏற்கும் எனத் திட்டத்தில் காணப்பட்டது. மேல் நாட்டுப் புத்தகங்களை மொழி பெயர்த்து உதவப் பள்ளி புத்தக சங்கத்தையும் (school book society) நிறுவினார். இது பிற மாகாணங்களுக்கு முன் மாதிரியாக இருந்தது. இவ்வாறு கல்விக்கு ஆகும் மொத்த செலவுகள் (மதராஸ் பள்ளி சங்கத்திற்கு புத்தகங்களுக்கான மானியம் உட்பட) ஆண்டுக்கு 48,000 ஆக இருக்கும் எனக் கணக்கிடப்பட்டது.

பொது மக்களின் அறிவு வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்ட பொதுக் கல்வித் திட்டத்துக்கு வேண்டிய நிதியை ஒதுக்குமாறு கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இயக்குனர்களுக்கு மன்றோ எழுதிய மடலில்,

> “நாம் செலவிடப் போகும் இப்பெருந் தொகை, நாட்டின் முன்னேற்றத்தினால் திரும்பப் பெறப்படும் . மக்களிடையேப் பொது அறிவு வளர வளர அவர்களது வாழ்க்கையில் முன்னேற்றமான நல்ல பழக்க வழக்கங்களும் வளர்ச்சியடையும். புதுமையானத் தொழில் துறைகளிலும், வாழ்க்கைத் துறைகளிலும் அவர்களது கவனம் செல்லும்.அவர்களின் பொதுவான முன்னேற்றம் அரசாங்க முன்னேற்றத்திற்கு துணையாக அமையும்'' என்று குறிப்பிட்டார்.

ஒரே கல்லில் இரு கனிகளை பறிக்க மன்றோ முயன்றார்.

பொதுப்பள்ளிகளைநிறுவவும், மேற்பார்வை இடவும், தகுதிவாய்ந்த நிர்வாகிகளை சரியான இடத்தில் பொருத்தவும், பள்ளிகளுக்கான பொருத்தமான இடங்களைத் தேர்வு

செய்யவும், கண்காணிக்கவும், கல்வி முறையில் பயன்படுத்த வேண்டிய புத்தகங்கள், பொது மக்களுக்கு கல்வியின் அவசியத்தை அறிவுறுத்தி ஊக்குவிக்கவும் பொதுக் கல்விக் குழுவை நியமித்தார். அதுவே காலப்போக்கில் அரசு கல்வி இலாக்காவாக மாற்றம் அடைந்தது. திட்டத்தைக் கண்காணிக்க, வழி நடத்த. "எச்.எஸ்.கிரேம் (H.S.Graeme) தலைமையில், W.ஆலிவர், ஜான் ஸ்டோக்ஸ் (John Stokes) மற்றும் ஏ.டி.கேம்பெல் (Campbell) உறுப்பினர்களாகவும்,. எச்.ஹார்க்னஸ் (Harkness) குழுவின் செயலாளராகவும் கொண்ட ஒரு பொதுக்கல்விக் குழுவை (board of public instruction). அமைத்தார்."8

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம், ஒரு சமூகத்தின் பெரும்பான்மை மக்களின் பரந்துபட்ட கல்வியறிவிலிருந்தே தொடங்குகிறது என்பதை உணர்ந்து, திட்டத்தை விரைவாக செயல்படுத்தும் முயற்சியில் இறங்கினார். நிர்வாகத்தின் ஒப்புதலுக்கும், நிதிக்காகவும் காத்திருக்காமல் வட்டாட்சியர் மற்றும் மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலக முதன்மைப் பள்ளிகள் 1826இல் தொடங்கப்பட்டன. "குறுகிய காலத்திலேயே எழுபது தாலுகா பள்ளிகளும் , முப்பது மாவட்டப் பள்ளிகளும் தொடங்கப்பட்டன."9 (திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு.)

முன்மொழியப்பட்ட படிப்புப் பிரிவில் ஆங்கிலம், தமிழ், தெலுங்கு மொழி, இலக்கணம், எண்கணிதம், புவியியல் மற்றும் வரலாறு ஆகிய மொழிகளில் வாசித்தல், எழுதுதல் ஆகியவை அடங்கும். வட்டாட்சியர் பகுதியிலுள்ள பொதுப் பள்ளிகள் ஊர்த்தலைவரின் மேற்பார்வையில் நடந்தன. ஒவ்வொரு அதிகாரியும் இந்தப் பள்ளிகளில் கவனம் செலுத்துமாறு சென்னை அரசாங்கம் கோரியது.

மக்களுக்கு கல்வி அளிப்பது என்பதில் அக்கறையுடைய பல ஆளுநர்கள் சென்னை மாகாணத்தில் பதவி வகித்திருந்த போதும், 18 வயதில் ஒரு சாதாரண இராணுவ வீரராக 1780இல் இந்தியா வந்த மன்றோ, 1820ஆம் ஆண்டு சென்னை ஆளுநராக பொறுப்பேற்ற பின் கல்வி முறையில் முக்கியமான பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார். மக்களின் கல்வி அறிவை வளர்ப்பதற்காக, தாய் மொழியுடன், ஆங்கில வழிக் கல்வியையும் ஊக்குவிப்பதற்கானக் குறிக்கோள்கள் மற்றும் கொள்கைகள் குறித்து சரியான மற்றும் சுதந்திரமானக் கருத்துக்களை சர்.தாமஸ் மன்றோ கொண்டிருந்தார் .அனைவருக்குமான கல்வியை வளர்த்தெடுத்ததில் அனைவருக்கும் அவர் முன் மாதிரியாகத் திகழ்ந்தார். மெக்காலே உட்ஸ் அறிக்கை வருவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே கல்வி முறையில் பல அதிரடி மாற்றங்களை உருவாக்கியப் பெருமை அவருக்கு உண்டு.

கம்பெனி இயக்குனர் மன்றம் மன்றோவின் தீவிரமான மற்றும் ஆக்கப்பூர்வமான முயற்சியைப் பாராட்டி, உள்ளூர்க் கல்வி முறையைப் படிப்படியாக உயர்வடையும் வகையில் செயல்பட அறிவுறுத்தி, மன்றோவின் கல்வித்திட்டத்துக்கு 1828ஆம் ஆண்டு ரூ. 50,000 நிதி ஒதுக்கியது. இது வரை கல்விக்காக ஒதுக்கிய நிதியை விட பலமடங்கு உயர்த்தி வழங்கியது. ஆனால் அவரது கல்விக் கனவுகள் கனிந்து வரும் வேளையில் 1827ஆம் ஆண்டில் சர்.தாமஸ் மன்றோ காலரா நோய் தாக்குதலில் காலமானார் .

மன்றோவின் மறைவுக்குப் பின் கல்வித் திட்டம் தோல்வியடைந்தது ஏன்...?

மன்றோவின் மறைவுக்குப் பின் அவரது கல்வித் திட்டத்தை எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு பொதுக் கல்விக் குழுவுக்கு இருந்தது ஆனால் அந்தக் குழுவிற்கு மன்றோவின் தொலைநோக்குப் பார்வையும் இல்லை ஆர்வமும் இல்லை. திட்டத்தின் செயல்பாடுகள் ஏமாற்றத்தைத் தந்தன. 1830 வரை தாலுகாக்களில் குறைந்த அளவே

பள்ளிகளைத் திறந்தது. ஒரு ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி மட்டுமே தொடங்க முடிந்தது, அவற்றின் செயல்பாடும் திருப்திகரமாக இல்லை.

1827இல் மன்றோ மறைந்த பின் பொறுப் பேற்ற ஆளுநர்கள் ரம்போல்ட் லஷ் ஷிங்க்டன், (1827), பிரெடெரிக் ஆதாம் (1832), ஜான் எல்பின்ஸ்டன் (1837) மற்றும் பல அதிகாரிகளின் சிந்தனையும் செயல்பாடும் நிர்வாகத்துக்குத் தேவையான மனித வளத்தைப் பெருக்க, வசதி உள்ள மக்களுக்கு உயர் கல்வியை உருவாக்குவதிலும் அவற்றை ஊக்குவிப்பதிலும் இருந்ததால் தாமஸ் மன்றோ உருவாக்கிய பொதுக் கல்வித் திட்டம் தனது செயல் திறனை மெல்ல மெல்ல இழந்து சென்னை மாகாண அரசுப் பள்ளிகள் முற்றாக மூடப்படும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன.

"ஆரம்பக் கல்வியையும், தாய் மொழிக் கல்வியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த மன்றோவின் பொதுக்கல்வி முறை, சாதி வேறுபாடுகளின்றி அனைவருக்குமானதாக இருந்ததை உயர் சாதி இந்துக்களாலும், சில ஆங்கிலேய அதிகாரிகளாலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை." அந்தத் திட்டம் அவர்களுக்கு உவப்பானதாக இல்லை. மன்றோவுக்குப் பின் வந்த ஆளுநர்கள் மன்றோவின் கல்வித் திட்டம் தாங்கள் விரும்பும் உயர் அடுக்கு பிரிவினரை உயர்த்தும் வகையில் இல்லாததால் மன்றோவின் கல்வித் திட்டத்தை முடக்கி, மீண்டும் கீழ்நோக்கிய வடிகட்டும் கோட்பாடுகளின்படி செயல்பட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1828ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாண ஆட்சியர் அலுவலக நகரங்களில் உள்ள பள்ளிகளிலும், தாசில்தார் பள்ளிகளிலும் கீழ் சாதியினரை சேர்க்க மறுத்ததாகச் செய்திகள் வந்தன.

மன்றோவின் மறைவுக்குப் பின் கல்வித் திட்டம் தோற்றுப் போனதற்கு உயர் சாதியினரும், அதிகாரிகளும் போட்ட முட்டுக்கட்டைகளோடு வேறு சில காரணங்களை கல்வியாளர்கள் பட்டியல் இடுகின்றனர். மன்றோவின் திட்டத்தை ஆர்வமுடன் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு பேரா.சத்தியநாதன் குறிப்பின்படி அதிகாரிகள் பலரும் ஆர்வம் காட்டவில்லை என்பது முதல் காரணமாக இருந்தது. அடுத்ததாக. திறமையற்ற பயிற்றுனர்கள், கண்காணிப்பாளர்கள் மற்றும் முறையற்ற நிர்வாகம் போன்றவைகள் மன்றோவின் கல்விக் கொள்கைக்கு பேரழிவை ஏற்படுத்தியது, ஆய்வாளரான"H ஸார்ப் (H.Sharp), குறிப்பிடுகையில்

அந்த இயக்கங்களைத் தொடங்கியவர் களின் சிறந்த நோக்கங்கள், பணியின் பரந்த தன்மை, ஆகிய அனைத்தும் நிதிப் பற்றாக்குறையினாலும், உயர்கல்வி நிறுவனங்களின் மீதான கம்பெனியின் அக்கறையும், கவனக்குவிப்பும் மன்றோவின் திட்டங்களைத் தோற்கடித்தன என்கிறார்.10

1832ஆம் ஆண்டில் வட்டாட்சியர் பள்ளிகளில் எடுக்கப்பட்ட கணக்கெடுப்பில் ஒரு பள்ளிக்கு 33 மாணவர்கள் மட்டும் இருந்தனர். பள்ளிகள் நடத்தப்பட்ட முறையில் ஏதோ தீவிரமான தவறு இருப்பதாக வாரியம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. தகுதி இல்லாத மற்றும் கடமை மறந்த ஆசிரியர்களும் திட்டம் தோல்வியடைய காரணமாகும். எனவே அவற்றை நேர் செய்ய. மாவட்ட ஆட்சியர்கள் தங்கள் அலுவலகங்களில் உள்ள பள்ளிகளை அடிக்கடி இன்னும் சிறப்பாக மேற்பார்வையிட வேண்டும் என்று கம்பெனி இயக்குனர்கள் இயற்றிய தீர்மானம் பயனற்றதாக இருந்தது. ஏனெனில் மாவட்ட ஆட்சியர்கள் தங்களது பல்வேறு பணிகளுக்கு மத்தியில் பள்ளிகளுக்குச் சென்று அடிக்கடி ஆய்வு நடத்துவது இயலாது என்று காரணம் கூறப்பட்டாலும் உண்மையில் பொதுப் பள்ளிகளை நடத்துவதில் அவர்களுக்கு அக்கறை இல்லை. எனவே திறமையான

மேற்பார்வையும் அக்கறையும் இல்லாததால் பள்ளிகள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை கம்பெனி ஒப்புக் கொள்ளத் தயங்கவில்லை. அத்துடன் வட்டாட்சியர் பள்ளிகளில் திறனற்ற மேற்பார்வையும், எல்லா வகையிலும் தரம் குறைந்த ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க உள்ளூர் மக்களை அனுமதித்த விவேகமற்ற திட்டமும் தோல்விக்குக் காரணமாயின. என்கிறார் பேரா.சத்தியநாதன். வட்டாட்சியர் பள்ளிகளுக்குத் உள்ளூர் நிர்வாகியால் தேர்வு செய்யப்பட்ட ஆசிரியர்களின் தரமும், பயிற்சி முறையும் சராசரிக்கும் கீழாக இருந்தது. அதாவது சாதாரண நகரப் பள்ளி மாணவர்களுடன் ஒப்பிடும்போது பள்ளி ஆசிரியர்கள் திறன் அதையும் விடத் தாழ்வாக இருந்தது . இவ்வாறு பல்வேறு காரணங்களால் பள்ளிகளின் தரம் குறைய, அனைவருக்குமான அரசுப் பொதுப் பள்ளிகளை மேல்தட்டு மக்கள் புறக்கணித்தனர்.

காலம் காலமாக கல்வி மறுக்கப்பட்ட விளிம்பு நிலை மக்களுக்கோ இது ஒரு சவாலாக இருந்தது. வாராது வந்த மாமணியான இந்தக் கல்வி வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி மேம்பட வேண்டும் என்ற புரிதல் இன்றி, ஆர்வமின்றி இருந்தனர், தங்கள் ஏழ்மை காரணமாகவும் கல்வி நமக்கானது அல்ல என்று காலம் காலமாக ஊட்டப்பட்ட கற்பிதங்களின் காரணமாகவும் தங்கள் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் செல்வதை விட வயல்களிலும், மாடுகளைப் பராமரிப்பதிலும் வரும் பயன் தங்கள் வாழ்க்கைச் சக்கரம் உருள உதவும் என்ற திடமான எண்ணத்தில் பள்ளிக்கு அனுப்பவில்லை.

இத்தகையக் காரணங்களால் மன்றோவின் பொதுக் கல்விக் கொள்கைத் தேக்க நிலைய டைய, 1830இல் "கல்கத்தாவிலிருந்த தலைமை அலுவலகம் மேலும் ஒரு இடியைப் போட்டது.

> எண்ணிக்கையில் அதிகமானவர்களை கொண்ட சாதியினருக்கு நேரடியாக கல்வி அளிப்பதின் மூலம் மக்களின் கருத்துக்களிலும் உணர்வுகளிலும் நீங்கள் ஏற்படுத்த விரும்பும் மாற்றத்தைக் காட்டிலும், இந்த மேல் சாதியினரின் கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதின் மூலம் நீங்கள் மிகுதியும் பயனுள்ள மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்று அறிவுறுத்தி பொதுக் கல்வித் திட்டங்களை சென்னை மாகாணம் கைவிடுமாறு அறிவுறுத்தி எழுதியது 11.

மேலும்

"கலெக்டர் அலுவலகம் மற்றும் வட்டாட்சியர் பள்ளிகளை மூடிவிடவும், அந்தப் பள்ளிகளுக் கான உதவித் தொகையை உடனடியாகத் திரும்பப் பெறவும், ஆணையிட்டது.

"அந்த நிதியை மெட்ராஸில் ஒரு மத்திய ஆங்கிலப் பள்ளியை நிறுவுவதில் அனைத்து முயற்சிகளையும் ஒருமுகப்படுத்தவும், உபரி நிதி ஏதேனும் இருந்தால், உள்துறைக்காக திட்டமிடப்பட்ட பள்ளிகளுக்கு திறமையான ஆங்கில முதுகலைப் பட்டங்களை மேம்படுத்துவதில் செலவிடவும் மத்திய அரசு மெட்ராஸ் குழுவிற்கு அறிவுறுத்தியது."

கல்வி விஷயங்களில் சென்னை அரசாங்கம், வங்காளத்தின் மத்திய அரசாங்கத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியது. தலைமையகம் திட்டவட்டமாக உயர்நிலை, மேல்நிலை கல்வியில் மட்டுமே கவனம் செலுத்த வலியுறுத்தியது.

தலைமையகத்தின் அறிவுறுத்தலும், தொடர்ந்து வெளியான மெக்காலே கல்வித் திட்டமும், சென்னை மாகாணத்தில் தாமஸ் மன்றோவின் பொதுக் கல்வித் திட்டத்துக்கு சமாதி கட்டியது. 1836ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாண அரசுப் பள்ளிகள் அனைத்தும் மூடப்பட்டன. பொது அறிவுறுத்தல் குழுவும் கலைக்கப்பட்டது.

உயர் சாதியினருக்கான மற்றும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நலனுக்குமான கீழ்நோக்கிய

வடிகட்டுதல் கோட்பாடு (downward filtration theory) சாமானிய மக்களின் கல்வியைப் பறிப்பதிலும் வெற்றி பெற்றது.

அதன் அறிகுறியாக சென்னை மாகாணத்தில் இருந்த மாவட்ட அலுவலக, வட்டாட்சியர் அலுவலகப் பள்ளிகளை மூடிவிடவும் கல்வி விவகாரங்களை ஐந்து பேர் கொண்ட ஒரு புதிய வாரியத்திடம் (committee of native education) ஒப்படைக்கவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது, அந்தக் குழு ஒரு விரிவான திட்டத்தை சமர்ப்பித்தது. அது தாய்மொழிக் கல்விக்கு எந்த இடத்தையும் வழங்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, முதல் படியாக," சென்னையில் திருவல்லிக்கேணி, சாந்தோம் மற்றும் பிளாக் டவுன் (ஜார்ஜ் டவுன்) பகுதிகளில் நான்கு ஆங்கிலப் பள்ளிகளைத் திறக்க முன் மொழிந்தது. இந்தப் பள்ளிகள் எதிர்காலத்தில் சென்னையில் திறக்கப்படவிருந்த சாதாரண பள்ளி மற்றும் கல்லூரிகளில் சேர்க்கைக்குத் தகுதி பெற மாணவர்களைத் தயார்படுத்துவதற்காக இருந்தன."12 அதேவேளையில் மன்றோ உருவாக்கிய தாய் மொழிக்கான அரசு ஆரம்பக் கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தும் மூடப்பட்டன. இதனால் மன்றோவின் கல்வித் திட்டம் மரணித்தது.

1952-54ஆம் ஆண்டுகளில் குலக்கல்வித் திட்டம் என்ற பெயரில் 6000 பள்ளிகளை முதல்வர் இராஜாஜியின் தமிழ் நாடு அரசு மூடியபோது தமிழகம் கொதித்தெழுந்து தடுத்தது. சமூக நீதி இயக்கங்கள் தமிழக மக்களைக் காக்க வலுவோடு, உருவிய வாளோடு நின்றது. அது போன்ற வலுவான இயக்கங்கள் அன்றையக் காலத்தில் இல்லை என்பதால், தங்களுக்கு அறிவு புகட்டும் பள்ளிகள் மூடப்பட்ட போது, மக்கள் நெட்டை மரங்கள் போல் நின்று. வேடிக்கை மட்டுமே பார்த்தனர்.

இரு நூற்றாண்டுக்கு முன் அனைவருக்கு மான கல்விக்காக போராடிய மன்றோ சென்னையின் அடையாளங்களில் ஒன்றாகச் சிலையாக இருக்கிறார். தாமஸ் மன்றோ சிலையைக் காணும் பலருக்கும் பல்வேறு எண்ணங்கள் தோன்றலாம். அந்த நினைவுகளில் கல்வியில் மன்றோ கொண்டு வந்த புரட்சிகரமான சீர்திருத்தங்கள் அவர்களது மனதுக்குள் நிழலாடுமா என்பது சந்தேகமே.

குறிப்புகள்

1 அறிவீட்டலும் அறிவூட்டலும் -லே ஜவகர் நேசன் பக் 261.

2 "திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு- திராவிடப்பித்தன். பக் 57,158.

3 (தமிழகத்தில் ஆசிரியர்களும் மாணாக்கர் களும் தமிழ் வழிப்பள்ளிகள், கல்வி நிலை மேற்கத்திய தாக்கம் மற்றும் பரிமாணங்கள் - எஸ்-ஜெயசீல ஸ்டீபன் -பக்-103,104)

4 Empire, civil society ,and the beginning of colonial education in india jana Tschureney பக்-42

5 History of education in Madras Presidency - S. Sattya Nadhan)

6 History of education in india - R.N Sharma, R.K.Sharma).

7 Education system of Sir Thomas Muntro in madras presidency 1820-27 Dr.M.Thirumalaichamy Asst Prof .Devanga Arts college Aruppukkottai.

8 History of Education in Tamilnadu - Dr.Francis S, Muthu.பக்-82)

9 திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு. திராவிடப்பித்தன்

10 History of education in Tamilnadu.Dr.Francis S.Muthu. பக்-83

11 மகாத்மா ஜோதிராவ் பூலே -தனஞ் செய் கீர் -பக்-65

12 History of Education in Tamilnadu-Dr.Francis. S.Muthu பக்.88)

ஆசிரியர் பற்றி

இவர் தொலைத் தொடர்புத் துறையில் (BSNL) அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். தொழிற்சங்கத்தில் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்தவர். மனித உரிமை ஆர்வலர். இவரது சொந்த ஊர் தூத்துக்குடி மாவட்டம் கோவில்பட்டி வட்டம் துறையூர் எனும் சிற்றூர். வசிப்பது மதுரையில்.

இவரது “லண்டன் - ஒரு பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் அழகிய தலைநகரம்'' எனும் நூல் தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையால் 2013ஆம் ஆண்டு சிறந்த பயண இலக்கிய நூலுக்கான விருதினைப் பெற்றது.

இவரது பிற நூல்கள்

“பன்னாட்டுச் சந்தையில் பாரத மாதா.”

“காவி என்பது நிறமல்ல''

“சாதி எனும் பெருந்தொற்று. தொடரும் விவாதங்கள் .”

“சுவடுகளற்றுப் போய் விடாது வரலாறு.”

உலகைப் புரட்டும் நெம்புகோல் .(இந்திய தொழிலாளர் இயக்க வரலாறு)

இவரது பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் திராவிடப் பொழில் இதழில் வெளிவந்துள்ளன.

பெரியார் என்னும் தத்துவ ஆராய்ச்சியாளர் – பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல என்பது பற்றிய கார்த்திக் ராம் மனோகரன் அவர்களின் வாதம் பற்றிய ஒரு விவாதக் குறிப்பு

தமிழ் காமராசன்

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

இந்தக் கட்டுரை, கார்த்திக் ராம் மனோகரன் எழுதிய Periyar: A Study in Political Atheism (2022) நூலில் முன்வைக்கப்பட்ட "பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல" என்ற வாதத்தை விமர்சனமுறையில் ஆராய்கிறது. நூலாசிரியர், பெரியாரை "anti-philosopher" எனக் கருதி, அவர் கோட்பாட்டாளர் அல்ல; ஆனால் அவருடைய சிந்தனைகளிலிருந்து கோட்பாடு உருவாகலாம் என வாதிடுகிறார். இதற்கு மாறாக, பெரியாரின் பிரகிருதிவாதம் (1934), தத்துவ விளக்கம் (1947) நூல்களை முன்வைத்து, பெரியார் தத்துவ விசாரணையாளர் என்றும் தத்துவத்தை செயல்பாடாக மாற்றியவர் என்றும் இக்கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது.

குறிச் சொற்கள் : *பெரியார், திராவிட இயக்கம், கார்த்திக் ராம் மனோகரன், எதிர்ப்புத் தத்துவவாதம், தத்துவ விளக்கம், பிரகிருதிவாதம், தமிழ்ச் சிந்தனை*

பெரியார் தத்துவவாதியா என்னும் கேள்வியும் பதிலும்

பெரியாரைப் பற்றி 2022-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ள ஆங்கில ஆய்வு நூல் Periyar: A Study in Political Atheism. இந்நூலை எழுதியவர் கார்த்திக் ராம் மனோகரன். இவர் திராவிட இயக்கம் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதி வரும் மிக முக்கியமான இளம் அறிஞர்களில் ஒருவர். இந்நூலின் வாதங்களில் ஒன்றான 'பெரியார் தத்துவாதி அல்ல' என்கிற வாதம் (2022:29-31) பற்றி இந்தக் கட்டுரையில் கவனம் செலுத்த விரும்புகின்றேன்.

இந்நூலின் 'The Complete Rationalist as Anti-philosopher' என்கிற முதலாவது இயலில் 'Socrates or Rousseau' என்ற துணைத் தலைப்பின் கீழ், தந்தை பெரியாரை 'தென்னாசியாவின் சாக்ரடீஸ்', 'தமிழ்நாட்டின் ரூசோ', 'தமிழ்நாட்டின் வால்டேர்' என்றெல்லாம் ஒப்புமைப்படுத்திப் புரிந்துகொள்வதிலும், பாராட்டி உரைப்பதிலும் உள்ள சிக்கல்களை நன்றாக எடுத்துரைத் துள்ளார்.

இதன் பிறகு, 'பெரியாரை எந்தத் தத்துவ மரபில் வைத்துப் புரிந்துகொள்வது?' என்றும், 'அவர் ஒரு தத்துவவாதிதானா?' என்றும் கேள்வி எழுப்பியுள்ளார். "பெரியார் ஒரு தத்துவவாதியோ அல்லது முறையான சிந்தனையாளரோ அல்ல" என்ற ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் கூற்றை உடன்பாடாக மேற்கோள் காட்டி, அடுத்து 'இன்றைய புலமையாளர்கள் புத்தகம் படித்தவர்கள் என்றால், நான் அனுபவ அறிவு உடையவன்' (விடுதலை 16 பிப்ரவரி 1967) என்ற பெரியாரின் கூற்றைக் காட்டி, பெரியார் தன்னைக் கல்வி வட்டாரத் தத்துவவாதிகளிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் கொண்டதாக நூலாசிரியர் தனது வாதத்தைத் தொடங்குகிறார். ஆனால்

இந்த இடத்தில் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒரு செய்தி, "இன்றைய புலவர்கள், தமிழ் அபிமானிகள் தியரிடிகல்(Theoretical), புத்தகம் படித்த புலவர்கள் என்றால், நான் (Practical) பிராக்டிகல் (அனுபவ) தமிழ் அறிவு உடையவன்" என்பதே நூலாசிரியர் மேற்கோள் காட்டும் பெரியாரின் கூற்றின் உண்மையான தமிழ் வடிவம். இக்கூற்று பெரியார் கல்வி வட்டார தத்துவவாதிகளை நோக்கி அல்ல, தமிழ்ப் புலவர்களை, தமிழ்ப் பற்றாளர்களை நோக்கிக் கூறியது ஆகும்.

இதன்பிறகு, பெரியார் ஒரு சிந்தனையாளர்தான் என்றாலும், அவருடைய சிந்தனைகளைக் கோட்பாட்டு அளவிலும், தத்துவ அணுகுமுறையிலும் இனிமேல்தான் அணுக வேண்டியுள்ளது என்ற எடுகோளோடு தொடங்குகிறார். இந்த வகையில் 2018-ஆம் ஆண்டு [செப்டம்பர் 29,30ம் தேதிகளில்,] ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தில் நடந்த ['திராவிட அரசியல் : வரலாற்றுத் தடங்கள்'] கருத்தரங்கில் "பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல" என்று கருத்து தெரிவித்ததாகவும், அக்கருத்தரங்கில் பங்குகொண்ட சில மூத்த திராவிட இயக்க ஆய்வாளர் 'பெரியார் தத்துவவாதியே' என வாதிட்டதாகவும் கூறுகின்றார். அங்கு தனது கருத்தை / நிலைப்பாட்டை முறையாக விளக்கவில்லை என்பதற்காக வருந்துவதாகத் தெரிவித்துவிட்டு, 'பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல' என்ற தனது கருத்தை விளக்குகிறார். பலவாறான தத்துவம் பற்றிய விளக்கங்களை முன்வைக்கின்றார். இதற்கும் 'பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல' என்ற அவரது வாதத்திற்கும் நேரடியான தொடர்பு என்ன என்று விளங்கவில்லை. அவரது வாதத்தை, அவருடைய சொற்களில் பின்வருமாறு மேற்கோள் வழியாகக் காட்ட முடியும்:

> தத்துவவாதத்தின் பணி என்பது அரசியலில் மட்டுமில்லாமல், மதம், தத்துவவாதம் ஆகியவற்றிலும்கூட 'நிலவும் ஒழுங்கு பற்றிய இரக்கமற்ற விமர்சனம்' ஆகும் எனக் கருதும் தத்துவவாதிகளும் உள்ளனர் (Marx, Web n. p.; italics in original). உண்மையில், இந்த இரக்கமற்ற விமர்சகரான மார்க்ஸ் ஓர் தத்துவவாதி என டெர்ரி ஈகிள்டன் விளக்கவில்லை; நீட்சே, ஹெய்டேக்கர், அடோர்னோ, பெஞ்சமின், இன்னும் சிலரைப் போன்ற anti-philosopher [இந்தச் சொல்லுக்கு இணையாக, தத்துவச் சிந்தனை எதிர்ப்பாளர் / எதிர்-தத்துவவாதி / எதிர்ப்புத் தத்துவவாதி (கலக தத்துவவாதி) முதலான தமிழ்ச் சொற்களைக் கருதலாம்] என டெர்ரி ஈகிள்டன் விளக்குகிறார். 'இந்த மனிதர்களுக்கு, தத்துவம் என்பது இந்த விசயம் பற்றியதோ அல்லது அந்த விசயம் பற்றியதோ மட்டுமல்ல; ஆழமான, தீவிரமான விசாரணையை மேற்கொள்ளுதல்'(5). இந்த எதிர்ப்புத் தத்துவவாதிகள், ஈகிள்டன் குறிப்பிடுவது போல, தத்துவ இயலின் மரபார்ந்த விசாரணைகளைக் கடந்துசென்று, தத்துவ இயலினுடைய 'நிலைப்பேற்றுப் பகட்டுகளை' தாக்குகின்றனர் (5). அரிஸ்டாட்டில், கான்ட், ஹெகல் போன்ற தத்துவவாதிகள் அமைப்புமுறைமையைக் கட்டியெழுப்புபவர்கள் என்றால், எதிர்ப்புத் தத்துவவாதிகள் அமைப்புமுறைமையைக் குலைப்பவர்கள். சிந்தனையாளர்களாக அவர்களின் முக்கிய செயல்பாடு, ஏற்புப்பெற்றவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்தி நிராகரிப்பது ஆகும்...

பிரெஞ்சு தத்துவவாதி ஆலன் பட்ஜூ குறிப்பிடுகையில், 'எதிர்ப்புத் தத்துவவாதம் எப்பொழுதும், அதன் தீவிரநிலையில், தத்துவவாதத்தின் புதிய கடமையை அல்லது புதிய கடைமை என்ற வகையில் தத்துவவாதத்தினுடைய புதிய சாத்தியப்பாட்டை அறிவித்தல்'. அதாவது, எதிர்ப்புத் தத்துவவாதம் ஓர் தத்துவவாத முன்னோடுதல் (10). அரசியல் ஆத்திகத்தை விசாரணைக்கு உட்படுத்திய ஓர் எதிர்ப்புத் தத்துவவாதியாகவே பெரியாரை நான் வாசிக்கிறேன். அவர் ஓர் எதிர்ப்புத் தத்துவவாதி, அவரை

தத்துவரீதியாக வாசிக்க முடியலாம்; அவர் கோட்பாட்டாளர் அல்ல, அவரது சிந்தனைகளிலிருந்து ஓர் கோட்பாடு எழும்பக் கூடும்.

இதுதான் நூலாசிரியரின் வாதம்.

இந்த வாதத்தின் மூலம் 'பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல' என்று நூலாசிரியர் எவ்வாறு விளக்குகின்றார் என்பதும் விளங்கவில்லை. 'பெரியார் எதிர்-தத்துவவாதி. ஆகவே, அவர் தத்துவவாதி அல்ல' என்ற வாத ஒழுங்கை நூலாசிரியர் வாசகரின் ஊகத்திற்கு விட்டுவிடுகின்றார். அல்லது Periyar was not a philosopher என்ற தொடரையும் Periyar as an anti-philosopher என்ற தொடரையும் சமப்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் சொல்விளையாட்டு ஆடுகின்றார். "எதிர்ப்புத் தத்துவவாதிகள் வெறுமனே தத்துவவியல் எதிர்ப்பாளர்கள் அல்ல" என்பது டெர்ரி ஈகிள்டன் கருத்து. "எதிர்ப்புத் தத்துவவாதிகளே ஒருவகை தத்துவவாதிகள்" என்பது ஆலன் பட்ஜூ கருத்து. இந்தக் கருத்துகளை நூலாசிரியர் கருத்தில் எடுத்துள்ளாரா எனவும் தெரியவில்லை.

பெரியார் என்னும் தத்துவ விசாரணையாளர்

இந்த நூலாசிரியர் மேலே கூறிய 'திராவிட அரசியல்: வரலாற்றுத் தடங்கள்' கருத்தரங்கில் நானும் பார்வையாளராகக் கலந்துகொண்டேன். 'பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல' என்ற கருத்தை அங்கேயே மறுத்து பேசினேன். பிறகு அதுபற்றி எழுதிப் பார்க்கவும் செய்தேன். அதில் ஒன்று 'நவீன தமிழ்ச் சிந்தனையில் தத்துவம் பற்றிய கருத்தாக்கங்கள்: சிங்காரவேலரும் பெரியாரும்' என்ற கட்டுரை ஆகும். மீண்டும் பெரியார், தத்துவம், வாதம் குறித்த எனது புரிதல்களைப் பின்வருவமாறு ஒழுங்குபடுத்தி, எடுத்துக்கூற முனைகிறேன்.

பெரியார் தத்துவம் பற்றியும், தத்துவ வகையினங்கள் பற்றியும் நிறைய எழுதியுள்ளார்; பேசியுள்ளார். இதில் பிரகிருதிவாதம் (1934), தத்துவ விளக்கம் (1947) ஆகிய இரு நூல்கள் மிகமிக முக்கியமானவை. இவை இரண்டிலும் அவர் நேரடியாகத் தத்துவம் பற்றி பேசுகின்றார். சித்திரபுத்திரன் என்கிற பெயரில் பெரியார் எழுதிய உரையாடல்களும் சொற்சித்திரங்களும் தமிழ்த் தத்துவச் சிந்தனை பயிற்சி இலக்கியத்தில் மிக முக்கியமானவை.

இவற்றில், சேலம் கல்லூரி தத்துவக் கலைக் கழகத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவான 'தத்துவ விளக்கம்' நூலில், "தத்துவ வாசகத்துக்காகக் கூட்டப்பட்ட கூட்டத்தில் கூட எனது தத்துவத்தை எடுத்துச் சொல்லப் பயப்பட்டால் அல்லது பித்தலாட்டம் செய்தால், நான் என்னையே வெறுத்துக்கொள்ள வேண்டியவனாவேன்" என்ற சுயவிளக்கத்துடனே பேசத் தொடங்குகிறார். இந்த இடத்தில் "எனது தத்துவம்" என்று அவருக்கு ஒரு தத்துவம் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை வாசகர் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

"தத்துவக் காட்சி, தத்துவ உணர்வு என்பன உண்மை, அதாவது உள்ளதை உள்ளபடி காண்பதும், அறிவதுமாகும். இயற்கை ஞானம் என்றும் சொல்லலாம்... நாம் தத்துவத்தையும் இயற்கையையும் வேறுபடுத்திய காட்சியையும் குணத்தையும் உணர்வையும் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நமக்கு வெறும் பச்சை உண்மை – தத்துவம் என்பது சங்கடமான காட்சியாகவும் கேள்வியாகவும்தான் இருக்கும்... அதனால்தான் தத்துவ விசாரணைக்கும், தத்துவம் அறிவதற்கும் மனிதன் சில பக்குவத்தை அடைந்திருக்க வேண்டும் என்பார்கள்." இவ்வாறு உள்ளதை உள்ளபடி காணும் காட்சி, உணரும் உணர்வு, அறியும் அறிவு என்பதையே தத்துவம் எனக் கொள்கிறார். தத்துவத்திலிருந்தும், அதாவது உண்மையிலிருந்தும் இயற்கையான தன்மையிலிருந்து வேறுபடுத்திய காட்சியையும் பண்பையும் உணர்வையும் கொண்டிருக்கின்றோம் என்று கூறுகிறார். ஏன் இவ்வாறு இருக்கின்றோம் என்றால், "பச்சை உண்மையான தத்துவம் சங்கடமான காட்சியாகவும் கேள்வியாகவும்" இருக்கின்றது என்று கூறுகின்றார். கடவுள் பற்றிய தத்துவம்,

மதம் பற்றிய தத்துவம், ஜாதி பற்றிய தத்துவம், தேசியம் பற்றிய தத்துவம் எனப் பெரியார் எடுத்துரைத்த தத்துவங்கள் பச்சை உண்மைகள். இவை எல்லாம் இன்றுவரை சங்கடப்படுத்திக் கொண்டுதான் உள்ளன. ஜாதிப் பற்று, மதப்பற்று, தேசியப் பற்று முதலான பற்றுகள், வெறிகள் அடங்கிய பக்குவநிலையும் வந்து சேரவில்லை.

தத்துவத்தைப் பற்றி விவாதிக்கும்போது, தத்துவத்தை ஒரு விசாரணை என்கிறார் பெரியார். அந்த விசாரணைக்கு எதுவொன்றும் விதிவிலக்கு கிடையாது என்கிறார். “ஒரு விஷயத்தைத் தத்துவ விசாரணை செய்ய, முதலில் என்ன, ஏன், எதற்காக, எப்படி, எங்கே, எப்போது என்பன போன்ற கேள்விகளைப் போட்டு திருப்தியான பதில் பெற வேண்டும். தயவு தாட்சண்மற்ற கேள்வி போடவேண்டும். தத்துவ விசாரணை என்பதும் தர்க்க வாதம் என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடையதாகும்... ‘அதெல்லாம் கடவுள் இஷ்டம், அதைப் பற்றி யாரும் பேசக் கூடாது. இந்த அளவுக்கு ஒப்புக் கொண்டு, மேலால் தத்துவ விளக்கம் பேசவேண்டும்’ என்று சொல்லப்படுமானால் அது வேறு விஷயம். ஆனால் இங்கு நாம் பேசும் விஷயம் விதிவிலக்கே இல்லாமல், அடியில் இருந்தே அதாவது கடவுள் மதத் தன்மையிலிருந்தே தத்துவம் பேசுகிற பேச்சாகும். தத்துவம் என்றால், தத்துவ விளக்கம் என்றால், அதில் கடவுளும் மதமும் சேர்ந்துதான் ஆகவேண்டுமே தவிர, அவைகளை விட்டுவிட முடியாது” என்பது பெரியாரின் வாசகம்.

இவ்வாறு எதையும் விதிவிலக்காகக் கொள்ளாமல், தயவு தாட்சண்யமற்று கேள்விகளை எழுப்பித் தருக்கம் செய்யும், சித்திரப்புத்திரன் என்ற பெயரில் பெரியார் எழுதிய தருக்கச் சித்திரங்கள் புகழ் பெற்றவை. அவர் இதனையே தத்துவ விசாரணை என்கிறார். மேலும், தத்துவ விசாரணை / ஆராய்ச்சி என்றால் என்ன ? என்ற கேள்வியையும்கூட பெரியார் எழுப்பத் தவறவில்லை. “தத்துவ ஆராய்ச்சி என்றால் என்ன? குறளுக்கு மதிப்புரை தந்த ஒரு அறிஞர், ‘பொய்யெல்லாம் பொய்யே ஆயின்; பொய் அல்லாத மெய்யெல்லாம் மெய்யே ஆயின்’ என்ற கருத்துத் தோன்ற, ‘பொய்ப்பால் பொய்யே ஆயின்; பொய்யல்லாத மெய்ப்பால் மெய் ஆயினவே’ என்று பாடினது போல், உண்மையாய் இருக்க முடியாதவையெல்லாம் பட்டாங்கமாய் பொய் ஆகவேண்டும்; மறைய வேண்டும்; உண்மைகள் உண்மை ஆகவேண்டும்; பட்டாங்கமாய் வெளியாகவேண்டும். அப்படி இல்லையானால், அதற்குத் தத்துவ விசாரணை என்ற பெயர், செயல் பொருந்தாது. அப்படி இல்லையானால், அது தத்துவ விளக்கம் என்னும் பேரால் பொய்யை மெய்யாக்குவது என்பதாகத்தான் முடியும். பொய்க்குத் தத்துவம் உதவி செய்வதால், அது பகுத்தறிவுள்ள மனிதத் தன்மை என்பதற்கு மிக இழிவாகும்” என்பது பெரியார் தமிழ்ச் சிந்தனை மரபிற்குத் தத்துவம் பற்றி கொண்டுவந்த புதிய கருத்து ஆகும். அதாவது, தத்துவத்தை வெறும் சிந்தனை என்கிற நிலையிலிருந்து, செயல்பாடாக மாற்றி விடுகின்றார். இது, தத்துவ வரலாற்றில் ஜெர்மன் செவ்வியல் தத்துவ மரபிலிருந்து, “உலகை வியாக்கினம் செய்வதைவிட மாற்றுவதே முக்கியமானது” என்று முறித்த கார்ல் மார்க்சின் தத்துவச் சிந்திப்பிற்கு இணையானது.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய பெரியாரின் கூற்றுகளிலிருந்து, தத்துவம் என்பது உள்ளதை உள்ளபடி காணும் காட்சி, உணரும் உணர்வு, அறியும் அறிவு. இதை அடைய ஏன், எப்படி, எதற்கு இப்படியான கேள்விகள் எழுப்பி தருக்கப்பூர்வமாகத் தத்துவ விசாரணை செய்ய வேண்டும். தத்துவ விசாரணை என்பது உண்மையாய் இருக்க முடியாதவையெல்லாம் பட்டாங்கமாய் பொய் ஆக்கும்; உண்மைகளை உண்மை ஆக்கும் செயல்பாடு. பெரியாரின் தத்துவம் விசாரணையாகவும் செயல்பாடாகவும் உருபெருகின்றது. அது செயல்பாட்டையும் தத்துவத்தையும் இணைக்கிறது. தத்துவச் செயல்பாடு, அதாவது

தத்துவ விசாரணை என்னும் முற்றிலும் புதிய விசயத்தை நவீன தமிழ்ச் சிந்தனைப் பரப்பில் அறிமுகம் செய்கிறது. இத்தகைய தத்துவக் கருத்தாக்கத்தின்படி, தத்துவ விசாரணையை மேற்கொண்ட தத்துவவாதியே பெரியார் ஆவார். பெரியாரை டெர்ரி ஈகிள்டனும், ஆலன் பட்ஜூம் கருதிய முறையில் எதிர்ப்புத் தத்துவவாதி எனத் தாராளமாகச் சொல்ல முடியும். ஆனால் நூலாசிரியர் கருதுவது போல தத்துவவாதி அல்லாதவர் என்ற பொருளில் எதிர்ப்புத் தத்துவவாதி சொல்ல முடியாது.

‘பெரியார் முறையான தத்துவவாதியோ சிந்தனையாளரோ அல்ல; தத்துவ ரீதியாக அவரது சிந்தனைகளை அணுகி இனிமேல்தான் கோட்பாட்டை உருவாக்க வேண்டும்’ என்று வாதிடுவது கல்வியாளரின் தற்பெருமை மிக்க கல்விப் புலமைப் பயிற்சி அன்றியே வேறொன்றுமில்லை என தோன்றுகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

1934 பிரகிருதிவாதம் (Materialism) / ஆக்கியோன் ஈ.வெ.இராமசாமி. ஈரோடு: பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழகம்.

1971 தத்துவ விளக்கம் / பெரியார் ஈ.வெ.ராமசாமி. 4ம் பதிப்பு. சென்னை: பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிறுவன வெளியீடு.

2021 பெரியாரும் சில தத்துவ விசாரணைகளும் / க. காமராசன். தஞ்சாவூர் : ரிவோல்ட் பதிப்பகம்

2022 Periyar: A Study in Political Atheism / Karthick Ram Manoharan. Orient BlackSwan.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

தமிழ் காமராசன் (1985) என்று அறியப்படும் *க. காமராசன், ஓர் ஆய்வாளர்; தமிழ்ப் பதிப்புத் துறையில் பணியாற்றும் பதிப்பு-ஆசிரியர்; மொழிபெயர்ப்பாளர். தமிழ் இலக்கியத் துறையில் M.A., M.Phil. பட்டங்களை ஈட்டியுள்ளார். பெரியாரும் சில தத்துவ விசாரணைகளும் நூலின் ஆசிரியர். மணிமேகலையில் பௌத்தத் தருக்கம், திருமந்திரப் பதிப்பு முதலான ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். மா. சிங்காரவேலர் அவர்களின் சுயராஜ்யம் யாருக்கு? நூலுக்கான செம்பதிப்பைப் பதிப்பித்து உள்ளார். ‘தனித்து ஒலிக்கும் குரல் : ஆ.சிவசுப்பிரமணியனின் நேர்காணல்கள்’ நூலைப் பதிப்பித்துள்ளார். தமிழ்ச் சிந்தனை மரபுகள், தமிழ்த் தத்துவ - மத – பண்பாட்டு ஊடாட்டங்கள், சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கங்கள் ஆகியவை இருவடைய விருப்பத்திற்குரிய ஆய்வுக் களங்கள் ஆகும்.*

சுயமரியாதை என்கிற ஓர் இஞ்சினைப் பயன்படுத்தி சரியாக ஓடத் தகுந்த சக்தியை உண்டாக்கி வைத்து விட்டால், பிறகு எந்த எந்திரத்தைக் கொண்டு வந்து அதோடு இணைத்துத் தோல்பட்டையை மாட்டி விட்டாலும் அது தானாகவே ஓடும். அது இன்ன விதமான இயந்திரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்கிற கவலை யாருக்கும் வேண்டியதில்லை. மற்றபடி, எல்லா உணர்ச்சிகளையும் விடச் சுயமரியாதை உணர்ச்சியே மேலானதும் மதிக்கத்தக்கதுமாகும் என்பதின் தத்துவத்தை உணர்ந்தவர்களுக்கு இந்த இயக்கத்தில் உண்மையான சந்தேகமே தோன்ற இடமிருக்காது. அது இன்றைய தினம் வேண்டுமானால் ஏதோ ஒரு சிறு வகுப்புகளுடன் போராடத் தோன்றியதாகத் தோன்றலாம். இதுவே அல்ல அதன் இலட்சியம். ஓர் இயந்திரத்தைச் சுழற்றும்போது முதலில் சுற்றும் சிறு வேகம் போல், இன்று ஒரு சிறு வகுப்பார் உணர்ச்சியோடு போராடுவதாகக் காணப்படுகிறது. மற்றபடி, பின்னால் அது உலகத்தையே ஒன்றுபடுத்த உலக மக்களையே ஒரு குடும்பச் சகோதரர்களாகச் செய்யும் முயற்சியின் போதுதான் அதன் உண்மைச் சக்தியும் பெருமையும் வெளியாகும்.

தந்தை பெரியார் - மனித உரிமைப் போரில் பெரியார் பேணிய அடையாளம் என்னும் நூல்
- **கு.வெ.கி.ஆசான்** பக்கம் - 117.

திராவிட மொழியியல் ஆய்வின் தொலைநோக்குச் சிந்தனையாளர் – பேரா வ.அய்.சுப்பிரமணியம்

அ. சதீஷ்

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

இக்கட்டுரை, திராவிட மொழியியல் ஆய்வின் வளர்ச்சியில் தனித்துவமான பங்களிப்பைச் செய்த பேராசிரியர் வ. அய். சுப்பிரமணியம் (1926–2009) அவர்களின் அறிவுசார் ஆளுமை, ஆய்வுப் பார்வை மற்றும் நிறுவன உருவாக்கப் பணிகளை மதிப்பிடுகிறது. திராவிட மொழியியல் ஆய்வு எந்தெந்த துறைகளில் விரிவடைய வேண்டும் என்பதைக் குறித்த பேராசிரியர் ச. வையாபுரிப்பிள்ளையின் தொலைநோக்குச் சிந்தனைகளை உள்வாங்கிய வ. அய். சுப்பிரமணியம், அவற்றை நடைமுறைப்படுத்திய முன்னோடி அறிஞராக இக்கட்டுரை அவரை முன்வைக்கிறது.

கேரளப் பல்கலைக்கழகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம், திராவிட மொழியியல் கழகம் மற்றும் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் போன்ற நிறுவனங்களில் அவர் ஆற்றிய பங்களிப்புகள் விவாதிக்கப்படுகின்றன. சொல்லடைவுகள், அகராதிகள், தொல்காப்பியப் பதிப்புகள், திராவிடக் களஞ்சியங்கள், பழங்குடியினர் ஆய்வுகள் மற்றும் ஒப்பீட்டு மொழியியல் நூல்கள் ஆகியவற்றை உருவாக்கியதன் மூலம் திராவிடவியல் ஆய்விற்கான அடித்தளத்தை அவர் வலுப்படுத்தியதை கட்டுரை எடுத்துக்காட்டுகிறது. மேலும், சமஸ்கிருதம் மற்றும் திராவிட மொழிகளுக்கிடையிலான பரஸ்பரத் தாக்கங்களை நடுநிலையான அறிவியல் அணுகுமுறையுடன் ஆய்வு செய்து, ரிக் வேதத்தில் காணப்படும் திராவிடச் சொற்கள் வழியாக இந்தியாவின் தொன்மையான பண்பாட்டு வரலாற்றை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டிய அவசியத்தையும் அவர் வலியுறுத்தியதை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

ஆய்வாளராக மட்டுமல்லாமல், ஆய்வுகளை முன்னெடுக்கும் நிறுவனங்களை உருவாக்கி அவற்றைச் செயல்பட வைத்த கல்வியியலாளராகவும் வ. அய். சுப்பிரமணியம் விளங்கினார் என்பதை இக்கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது. அவரது நூற்றாண்டு ஆண்டை முன்னிட்டு, அவர் உருவாக்கிய ஆய்வு மரபுகளையும் நிறுவனங்களையும் புதுப்பித்து, திராவிடவியல் ஆய்வை புதிய தலைமுறையினரிடம் கொண்டு செல்ல வேண்டிய அவசியத்தை இக்கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது.

குறிச் சொற்கள்: *வ.அய். சுப்பிரமணியம், மொழி வரலாறு, திராவிடப் பண்பாடு, ஒப்பீட்டு மொழியியல், திராவிட மொழியியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி, சொல்லடைவு, அகராதியியல்*

முன்னுரை

வ.அய்.சுப்பிரமணியம் (1926–2009) அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் முதுகலை (1944–46) முடிக்கும் காலத்தில் பேராசிரியர் ச. வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் நாக்பூரில் நடந்த கீழைத்தேயவியல் மாநாட்டின் திராவிடவியல் ஆய்வரங்கின் தலைமையுரையில் திராவிடவியல் ஆய்வில் நிகழ்ந்துள்ள, நிகழவேண்டிய பணிகள் குறித்த விரிவான ஆய்வுரையை வழங்கினார்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், இந்தோ ஆரிய மொழிக்குடும்பத்தின் அமைப்பிலிருந்து மாறுபட்ட அமைப்புக் கொண்டது திராவிட மொழிக்குடும்பம் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் ஆய்வுகள் வெளிவரத்தொடங்கின. இவை இந்தியத் துணைக்கண்ட வரலாற்றில் மிகப்பெரும் உரையாடல்களை உருவாக்கின. பெருகிவந்த இவ்வாய்வுகளின் நிறைகுறைகளையும் மதிப்பிடும் ஆய்வாகவும் பேரா.வையாபுரிப்பிள்ளையின் உரை அமைந்திருந்தது. திராவிட மொழிகளில் உள்ள இலக்கண இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்தல், சுவடிகளைப் பாதுகாத்து ஆராய்ச்சிப்பதிப்புகள் கொண்டுவருதல், கல்வெட்டுகளை முறையாகப் படியெடுத்து வெளியிடுதல், வரலாற்று இலக்கணம் உருவாக்குதல், சொல் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளுதல், வரலாற்றுமுறை அகராதிகள் உருவாக்குதல், காலமுறை அகராதிகள் உருவாக்குதல், இலக்கிய இலக்கண வரலாறு உருவாக்குதல், மூலதிராவிட மொழியை உருவாக்கும் முறையியல்கள், திராவிடப்பழங்குடிகளின் வாய்மொழி வழக்காறுகளை ஆவணப்படுத்துதல், மருத்துவம், சோதிடம், கலைமரபுகள் குறித்து ஆய்வுகளை நிகழ்த்துதல், பிற மொழிகளில் ஊடாடியுள்ள திராவிடச் சொற்களை ஆராய்தல் என விரிவான நிலையில் திராவிடவியலை அணுகவேண்டிய தன்மையை இந்த உரை பட்டியலிட்டது. “மொழி பற்றிய ஆராய்ச்சி எத்துணை விரிவும் பரப்புமுள்ளதென்பதும், எத்துணைத் தகுதியும் பயிற்சியும் உள்ளவர்களால் அது செய்யப்பட வேண்டும் என்பது விளங்கும்” என்று விளக்கப்படுத்தினார்.

1946இல் பேராசிரியர் குறிப்பிட்ட பணிகளில் பெரும்பாலான பணிகளை அப்பொழுது மாணவராக இருந்து தகுதியும் பயிற்சியும் வளர்த்துக்கொண்ட வி.ஐ.சுப்பிரமணியம் பின்னர் நிறைவேற்றினார் என்பதுடன் இப்பணிகள் யாவும் தொடர்ச்சியாக நிகழவேண்டிய பணிகள் என்பதை உள்வாங்கி அதற்கான நிறுவன அமைப்பையும் உருவாக்கினார்.

பேராசிரியர் வி. ஐ. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேரா.தெ.பொ.மீ.யிடம் பயின்றார். பின்னர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையிடம் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வெட்டுகளில் மொழிநிலை குறித்த முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொண்டார். பின்னர் ராக்பெல்லர் நிதிநல்கையைப் பெற்று அமெரிக்காவில் மொழியியலில் முனைவர் பட்டம் பெற்றார். 1956இல் இந்தியா திரும்பினார்.

ஏறக்குறைய இதே காலகட்டத்தில் இந்தியாவில் கல்விநிறுவனங்களின் வழி மொழியியல் முறையான படிப்பாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1954இல் டெக்காண் கல்லூரியிலும் பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் மொழியியல் துறை உருவாக்கப்பட்டது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியல் துறையின் தலைவராகப் பேராசிரியர் தெ.பொ.மீ. நியமிக்கப்பட்டார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிகழ்ந்த மொழியியல் ஆய்வுகளும் சிறப்பாக திராவிட மொழிகள் குறித்த ஆய்வுகளும் தனிக்கவனத்திற்குரியன.

1956தொடங்கி பேராசிரியர் வ.அய். சுப்பிரமணியம் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை தலைவராகச் செயல்படத் தொடங்கினார். மொழிவளர்ச்சிக்கான அடிப்படைப் பணிகளைத் – பழந்தமிழ் நூல்களுக்கான சொல்லடைவுகள் உருவாக்குதல், தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரைக்கோவை பதிப்பித்தல் – தொடங்கினார். 1965இல் மொழியியல் துறையை உருவாக்கி அத்துறையில் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றார்.

மொழியியல் துறையில் தலைவராக இருந்த காலத்திலேயே 1971இல் திராவிட மொழியியல் கழகத்தை உருவாக்கினார். இக்காலகட்டத்தில் இலக்கிய இலக்கண மொழியியல் ஆய்வுகளில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தியதுடன் கிளைமொழி ஆய்வுகளுக்கு முதன்மை அளித்தார். திராவிட மொழியியல் கழகத்தின் வழி தொடங்கப்பட்ட பன்னாட்டு ஆய்விதழ் திராவிடவியல் ஆய்வுகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகிறது. 1977இல் பன்னாட்டு திராவிடவியல் பள்ளியை உருவாக்கினார். பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகளாரோடு இணைந்து உருவாக்கிய உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் பொதுச்செயலாளராகவும் தொடர்ந்து பணியாற்றினார். இம்மன்றம் நடத்திய உலகத் தமிழ் மாநாடுகளின் விளைவாகத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் தேவை உணரப்பட்டது. 1981இல் தஞ்சையில் தொடங்கப்பட்ட தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணைவேந்தராகப் பதவியேற்று அப்பல்கலைக்கழகத்தை அறிவார்ந்த தளத்தில் உருவாக்கினார். பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிட்ட பணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்பல்கலைக்கழகத்தின் புலங்கள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளதை உணரலாம்.

திராவிட மொழிகளில் தொன்மையும் வளமையும் கொண்ட முதன்மொழியாகிய தமிழை உலகளாவிய அறிஞர்களைக்கொண்டு ஆய்வுகளை நிகழ்த்தவும் ஒப்பீட்டு ஆய்வு முறையை வளப்படுத்தவும் ஆதார நூல்களை உருவாக்கவுமான உயராய்வு நிறுவனமாக வளர்த்தெடுத்தார். திராவிட மொழிகளில் ஒரு மொழிக்கு நிகழவேண்டிய பணிகளுக்கு முன்னுதாரணமாகத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அப்பொழுது திகழ்ந்தது. பல திராவிட மொழிகள் குறித்தும் ஆராயத் தனியாக திராவிடப் பல்கலைக்கழகத்தைப் பன்மொழிச்சூழல் நிலவிய குப்பத்தில் தொடங்கினார்.

திராவிட மொழியியல் கழகத்தின் வழியாக திராவிட மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு தொடர்பான முதன்மையான அடிப்படையான நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். திராவிடக் களஞ்சியம் மூன்று தொகுதிகள், திராவிடப் பழங்குடி மக்கள் களஞ்சியம் மூன்று தொகுதிகள், தொல்காப்பிய மூலபாடம், தொல்காப்பியச் சொல்லடைவு ஆகிய நுற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் இந்நிறுவனத்தின் வழி வெளிவந்துள்ளன. இதேபோன்றதொரு பணியைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திலும் தொடர்ந்தார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டிருந்த தமிழ்ப் பேராகராதியை விரிவாக்கம் செய்து வெளியிடும் திட்டப்பணியைத் தொடங்கினார். அக்கனவு நிறைவேறவில்லை என்றாலும் பெருஞ்சொல்லகராதி ஐந்து தொகுதிகள் வெளிவந்தன. கலைக்களஞ்சியங்கள் முப்பது தொகுதிகள், சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம், சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, கலைச்சொல் அகராதிகள் என்று அடிப்படை நூல்கள் வெளிவரக் காரணமாயினர்.

திராவிட மொழிக்குடும்பம் குறித்து நிகழவேண்டிய பணிகள் அக்குடும்பத்தில் ஒரு மொழியாகிய தமிழ் குறித்து நிகழவேண்டிய பணிகள் எனத் திட்டமிட்டுச் செயல்படக்கூடிய தெளிவான பார்வைகொண்ட பேராசிரியராக வ.அய்.சு. திகழ்ந்தார். கேரளத்திலும் ஆந்திரத்திலும் திராவிட என்ற பெயருடன் உயராய்வு நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. தமிழ்நாட்டில் திராவிட ஆய்வுகளுக்கான ஒரு நிறுவனத்தை உருவாக்க இயலாமல் போனது வரலாற்றுச் சோகம்.

நிறுவனங்களை உருவாக்குதல் என்பதும் அதைத் தொடர்ச்சியாகத் திறம்பட செயல்பட வைப்பது என்பதும் மிகவும் சவாலான பணிகள். ஓர் உயராய்வு நிறுவனம் என்பது சிந்தனையால் / தத்துவத்தால் கட்டமைக்கப்படுவது.

கட்டடங்களால் உருவாக்கப்படுவதல்ல. பேராசிரியர் வ. அய். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் நிறுவனங்களை உருவாக்கி ஆய்வுகளை வளர்த்தெடுத்தார். அத்துடன் தன்னளவில் மிகச்சிறந்த ஆய்வுகளையும் நிகழ்த்தியவர்.

தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் சமஸ்கிருதத்தின் செல்வாக்கு குறித்து விவரித்துப் பேசும் அறிஞர்கள் பலரும் சமஸ்கிருதத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ள திராவிட மொழிகள் குறித்து மவுனம் சாதிப்பதைக் கடுமையாகச் சாடுகிறார். விருப்பு வெறுப்பு அற்று நடுநிலையோடு ஆய்வுகளை நிகழ்த்தினால் மட்டுமே அத்தகைய பணியை உலக அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று வாதிடுகிறார். எனவே சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர்களின் ஆய்வுகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு,

- சமஸ்கிருத ஒலிமுறையைத் திராவிட மொழி மாற்றியிருக்கிறது.
- அந்த மொழிக்குப் பல சொற்களைக் கடனாகக் கொடுத்திருக்கிறது.
- சமஸ்கிருத இலக்கண அமைப்பில் சில மாற்றங்களைச் செய்திருக்கிறது.

என்று மூன்று நிலைகளில் ஆதாரத்தோடு விளக்குகிறார். ஏழாம் நூற்றாண்டினரான குமாரிலபட்டர் ஒருவர்தான் சமஸ்கிருதம் திராவிடச் சொற்களைக் கடன்பெற்றதை விளக்குகிறார். பிற எவரும் அதுபற்றிக் குறிப்பிடுவதில்லை. இதற்கான மனத்துணிவு எவருக்கும் இல்லைபோலும் என்பது பேராசிரியரின் கருத்து. சமஸ்கிருதத்தில் திராவிடக் கடன் சொற்கள் இடம் பெற்றிருந்தால் அது பிற்காலத்தைச் சார்ந்தது என்று கருதும் பொதுவான ஆய்வாளர்களின் கருத்தையும் மறுத்து பேராசிரியர்கள் எமனோ, பர்ரோ ஆகியோரின் ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் தொன்மையான சமஸ்கிருத இலக்கியமான ரிக் வேதத்தில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட திராவிடச் சொற்கள் பயின்று வருவதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இதனை மொழிகளுக்குள் நிகழ்ந்த ஊடாட்டமாக மட்டும் பேராசிரியர் கருதவில்லை. பதிலாக ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வருவதற்கு முன்பே இந்தியாவில் ஒரு சிறந்த பண்பாடு தழைத்தோங்கி நிலைத்திருந்தது அப்பண்பாடு திராவிடப்பண்பாடு என்பதை உறுதிப்படுத்தவும் பயன்படுத்தினார். இத்தகைய ஆய்வின் முடிவாக, “ஆரியர்கள் பஞ்சாபில் வந்ததும் ரிக் வேதத்தின் பெரும்பகுதி பாடப்பட்டது என்றால், ஆரியர்கள் முதலில் தொடர்புகொண்ட மக்கள் திராவிடர்கள் என்றாகிறது. ஏனெனில் ரிக் வேதத்தில் திராவிடச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவ்வாறாயில் பஞ்சாப் தீரத்தில் திராவிடர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்று ஆகிறது. அவர்கள் வழி வந்தவர்களே பலுசிஸ்தான் மலைகளில் வாழும் பிராஹூயி பேசும் மக்கள் என்றும் முடிவாகிறது. அத்துடன் புதையுண்ட ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ நாகரீகம் எவருடைய நாகரீகம் என்று உறுதிப்படுத்துவதற்கும், அந்த முடிவு துணை நிற்கிறது. ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பு, திராவிடர்கள் பஞ்சாப் பிராந்தியத்தில் வாழ்ந்ததற்கு மொழி ஆராய்ச்சி சான்று பகர்வதால் அந்தப் புதையுண்ட நாகரீகமும் திராவிட நாகரீகம் என்று துணிய வாய்ப்பு உண்டு.” (1955 ஆம் ஆண்டு திருநெல்வேலி அருணகிரி இசைக்கழக ஆண்டு விழா உரை) மொழி ஆராய்ச்சியினூடாகப் பண்பாட்டு ஆய்விற்கு நகர்ந்த இன்னும் பல ஆய்வுகளையும் பேராசிரியர் சிரத்தையுடன் நிகழ்த்தியுள்ளார். இந்த உரையாடல்களை மேலும் தொடர வேண்டியது நமது கடமையாகும். அதேபோல பேராசிரியரின் ஆய்வு நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் ஒருங்கே தொகுத்து ஆய்வாளர்களுக்கு அளிக்கவேண்டிய முதன்மையான பணியும் நம்முன் நிற்கிறது.

பேராசிரியர் வ.அய்.சு. அவர்கள் முன்னெடுத்த நிறுவனங்களும் ஆய்வுகளும் அதே தன்மையுடன் தொடர்வதாக நம்மால் மகிழ்ச்சியுடன் கூற இயலவில்லை. இதற்கான வரலாற்றுக் காரணங்களையும் அவர் காலத்திலிருந்தே தொடங்க வேண்டும். தகுதியும் திறமையும் கொண்ட இளைய சமூகத்தை ஆற்றுப்படுத்தத் தயங்கியதன் விளைவா என்பது குறித்தெல்லாம் உரையாடவேண்டியுள்ளது. இவற்றையெல்லாம் விட முதன்மையான பணி அவர் உருவாக்கிய நிறுவனங்களையும் ஆய்வுகளையும் வளமான நிலையில் மீட்டெடுக்கவேண்டியது ஆகும். அதற்கான அரசியல், சமூகப் பண்பாட்டுச் சூழல் நம்மிடையே நிலவுகிறதா என்பதை நாம் யோசிக்கவேண்டிய சூழலில் உள்ளோம்.

(இந்த ஆண்டு (2026) - பேராசிரியர் வ.அய்.சுப்பிரமணியம் அவர்களின் நூற்றாண்டு ஆகும்.)

ஆசிரியர் குறிப்பு :

அ. சதீஷ், *உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தமிழிலக்கியம் மற்றும் சுவடியியல் புலத்தில் இணைப்பேராசிரியராகப் பணியாற்றிவருகிறார். சங்க இலக்கிய உரைகள் (2009), நூல்பதிப்பும் நுண் அரசியலும்(2010) ஆகியன இவரது ஆய்வு நூல்கள்.*

திராவிட மொழிகள் இப்போது இருப்பதைவிட ,பழங்காலத்தில் பரந்த அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.மத்திய இந்தியாவில் திராவிட மொழி பேசுவோர் உண்டு.தீபகற்பத்தில் திராவிட மொழிக்குடும்பத்திலிருந்து வெளிவந்த நான்கு பெரிய மொழிகள் உள்ளன.துணைக்கண்டத்தின் வடமேற்கில் (திராவிட மொழியினத்தைச் சார்ந்த) பிராகூய் பேசப்படும் சிறுபகுதி உள்ளது என்பதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை.ஒரு மொழி ஏன் அல்லது எவ்வாறு பரவுகிறது அல்லது முடக்கப்படுகிறது என்பதற்குரிய காரணம் பற்றி வரலாற்று விளக்கங்கள் உள்ளன.

முற்கால இந்தியா என்னும் நூலில் – ரொமிலா தாப்பர்
- தமிழில் அ.முதுகுன்றன் பக்கம்–12

The Concept of Social Justice in Tamil Society - Antiquity and Its Continuity - R. Balakrishnan

This article offers a fresh perspective on social justice by tracing its roots to the Sangam era. In the humanities, the idea of social justice is often introduced as a recent political construct. However, this article draws evidence from ancient Tamil literature, archaeology, and history to establish how the principles associated with this concept have long been embedded in the ancient Tamil society. By connecting ancient moral traditions with the modern-day welfare policies of the Tamil Nadu government, the article demonstrates the continuity of the idea of Social Justice among Tamils across the centuries.

Sir John Marshall and the Transformation of Indian Archaeology - Sundar Ganesan

This article reassesses the enduring legacy of Sir John Marshall. His discovery and announcement of the Indus Valley civilization in 1924 forced historians to rethink the origin of Indian Civilization. It transformed the understanding of India's ancient past. This study highlights how his pioneering work in the field of archaeology and his institutional reforms and conservation efforts reshaped Indian archaeology into a modern scientific discipline. It further explores how his work challenged long-held historical assumptions and expanded the chronology of South Asian civilisation.

அனைவருக்கும் கல்வி – சர் தாமஸ் மன்றோவின் (1820–27) கல்விப்புரட்சி - மு.சங்கையா

சென்னை மாகாணத்தில் பொதுக் கல்வி வளர்ச்சிக்காக சர் தாமஸ் மன்றோ மேற்கொண்ட சீர்திருத்த முயற்சிகளை வரலாற்று ஆவணங்களின் அடிப்படையில் மறுமதிப்பீடு செய்யும் ஆய்வாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. தாய்மொழிக் கல்வி, பொதுப் பள்ளிகள், ஆசிரியர் பயிற்சி மற்றும் அனைவருக்கும் கல்வி என்ற முன்னோக்கிய சிந்தனையின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை இவ்வாய்வு வெளிக்கொணர்கிறது. தமிழகத்தின் நவீன கல்வி வளர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ள இக்கட்டுரை முக்கியமான வரலாற்றுப் பின்னணியை வழங்குகிறது.

பெரியார் என்னும் தத்துவ ஆராய்ச்சியாளர் – பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல என்பது பற்றிய கார்த்திக் ராம் மனோகரன் அவர்களின் வாதம் பற்றிய ஒரு விவாதக் குறிப்பு - தமிழ் காமராசன்

பெரியார் ஒரு தத்துவவாதியா அல்லது "எதிர்த் தத்துவவாதியா" என்ற சமகால அறிவுசார் விவாதத்தை விமர்சன ரீதியில் ஆராயும் கட்டுரையாக இது அமைந்துள்ளது. சமீபத்திய ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களை உரையாடலுக்கு உட்படுத்தியபடியே, பெரியாரின் பகுத்தறிவு, மதவிமர்சனம், சாதி எதிர்ப்பு மற்றும் அறிவுக் கோட்பாடுகளை தத்துவ அடிப்படையில் மறுபரிசீலனை செய்கிறது. தத்துவம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்த வேண்டிய அவசியத்தையும், பெரியாரின் சிந்தனைகளை உலகளாவிய அறிவுசார் உரையாடலுக்குள் கொண்டு செல்ல வேண்டிய தேவையையும் இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகிறது.

திராவிட மொழியியல் ஆய்வின் தொலைநோக்குச் சிந்தனையாளர் பேரா. வ.அய். சுப்பிரமணியம் - அ.சதீஷ்

திராவிட மொழியியல் ஆய்வின் வளர்ச்சியில் பேரா. வ. அய். சுப்பிரமணியம் ஆற்றிய பங்களிப்புகளை அறிவியல் நோக்கில் மதிப்பிடும் ஆய்வாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. மொழியியல், அகராதியியல், ஒப்பீட்டு ஆய்வு மற்றும் ஆய்வு நிறுவனங்களை உருவாக்கிய அவரது தொலைநோக்குப் பார்வை, திராவிடவியல் ஆய்வின் நவீன வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு அடித்தளமிட்டது என்பதை இவ்வாய்வு விளக்குகிறது. தனிநபர் சாதனைகளைத் தாண்டி அறிவு மரபுகளை உருவாக்கிய அறிஞரின் பாரம்பரியத்தை இக்கட்டுரை மீள்பார்வை செய்கிறது.

PERIYAR MANIAMMAI INSTITUTE OF SCIENCE & TECHNOLOGY
(Deemed to be University)
think • innovate • transform
Periyar Nagar, Vallam, Thanjavur - 613 403. Tamil Nadu, India.

dravidapozhil.pmu.edu